

Nr 185.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående avstående i vissa fall av allmänna arvsfondens rätt till arv; given Stockholms slott den 23 februari 1945.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla de förslag, om vilkas avlåtande till riksdagen föredraganden under punkterna 1:o)—21:o) hemställt.

GUSTAF.

K. G. Ewerlöf.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 23 februari 1945.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena GÜNTHER, statsråden WIGFORSS, MÖLLER, SKÖLD, QUENSEL, BERGQUIST, DOMÖ, EWERLÖF, RUBBESTAD, OHLIN, ERLANDER, DANIELSON, ANDRÉN.

Statsrådet Ewerlöf anför efter gemensam beredning med chefen för socialdepartementet:

Jämväl i år föreligga åtskilliga ansökningar om avstående av allmänna arvsfondens rätt till arv, vilka torde bära underställas riksdagen. Utredning i dessa ärenden har verkställts genom vederbörande länsstyrelser och kammaradvokatfiskalsämbetet, vilka därvid i vissa fall ifrågasatt, att sökande skulle komma i åtnjutande av ett årligt livräntebelopp. I anledning härav får jag erinra att frågan om det sätt, på vilket dylik livränta bör beredas, såsom jag meddelat de båda sistförflutna åren vid anmälan av motsvarande ansökningar ansetts bära bliva föremål för närmare utredning. Denna ut-

redning har numera slutförts. Jag ber därför, att, innan jag redogör för de i år föreliggande ansökningarna, få framlägga resultatet av densamma.

Enligt 5 kap. 3 § i 1928 års arvslag må arv, som tillfallit allmänna arvsfonden, där det med hänsyn till omständigheterna får anses billigt, av Konungen med riksdagens samtycke helt eller delvis avstås till arvlåtarens skyldeman eller annan, som stått arvlåtaren nära. I fråga om egendom, som tillfallit fonden men icke sålunda avståtts, gäller enligt 1 § lagen om allmänna arvsfonden, att denna skall utan sammanblandning med andra medel förvaltas av statskontoret såsom en särskild fond för främjande av barns och ungdoms vård och fostran. Av medel, som under ett räkenskapsår influtit, skall enligt sistnämnda paragraf vid årets utgång en tredjedel läggas till fonden, medan återstoden jämte årets avkastning från och med nästföljande år skall vara tillgänglig för utdelning.

Den nyss återgivna bestämmelsen i arvslagen har utformats i anslutning till den praxis, som hade tillämpats vid efterskänkande av kronans rätt till danaarv. Enligt denna praxis hade pläгат efterskänkats rätten till antingen hela arvet eller viss andel eller visst belopp av detsamma. Redan tidigt befanns det emellertid, när det gällde frågor om avstående av allmänna arvsfondens rätt till arv, att i en del fall syftmålet att ekonomiskt trygga ålderdomen för vissa de avlidna närstående personer bättre uppnåddes genom att dem tillförsäkrades årliga livräntor än genom att de erhöilo häremot svarande kapitalbelopp. Alltifrån år 1931 ha därför, nästan årligen, beslut fattats, att av allmänna arvsfonden tillfallna arvsmedel skulle avstås vad som erfordrades för beredande av livräntor åt vissa personer. Sammanlagt föreligger ett trettiotal sådana beslut.

Dessa livräntor hava icke ansetts kunna utgå ur allmänna arvsfonden. En sådan anordning har nämligen förmenats strida mot de föreskrifter i lagen om allmänna arvsfonden, som här förut berörts. Enligt dessa bestämmelser får fondens avkastning användas endast till främjande av barns och ungdoms vård och fostran och av influtna medel skall en tredjedel läggas till fonden och återstoden utdelas för nämnda ändamål. I stället hava två andra sätt använts för att bereda sådana livräntor, om vilka här är fråga. Antingen hava livräntorna inköpts hos pensionsstyrelsen i enlighet med de i pensionsförsäkringslagen meddelade bestämmelserna om s. k. frivillig försäkring eller också hava livräntorna utgått ur en särskild för ändamålet bildad fond, allmänna arvsfondens livräntefond.

När första gången, år 1931, fråga förelåg att bereda viss person livränta i stället för att tillerkänna henne ett kapitalbelopp av kvarlåtenskap, som tillfallit allmänna arvsfonden, beslöts, att livräntan skulle inköpas hos pensionsstyrelsen. Redan samma år fattades emellertid i ett annat ärende beslut, enligt vilket den andra anordningen skulle tillämpas för beredande av livräntor åt vissa personer. Det var i sistnämnda ärende fråga om ett flertal livräntor på relativt höga belopp. För inköp av dessa hos pensionsstyrelsen skulle åtgå en avsevärd summa ur kvarlåtenskapen, över 90 000 kronor. Med hänsyn härtill ansågs det lämpligare, att erforderligt belopp — be-

räknat till 260 000 kronor — skulle överlämnas till särskild förvaltning hos statskontoret, som skulle hava att med avkastningen gälda livräntorna. I mån som livräntetagarna avlede borde därefter det sålunda avsatta kapitalet överföras till arvsfonden. Först i och med att så skedde, bleve följaktligen dessa medel att betrakta som influtna till fonden.

I anledning av sistnämnda beslut meddelade Kungl. Maj:t särskilda bestämmelser i brev till statskontoret den 11 september 1931. I detta brev föreskrevs, att för ändamålet erforderliga belopp av den kvarlåtenskap, varom var fråga, skulle avsättas till en särskild under statskontorets förvaltning stående fond, benämnd »Allmänna arvsfondens livräntefond». I övrigt föreskrevs, bland annat, att vid fruktbargörande av livräntefondens tillgångar skulle lända till efter rättelse de bestämmelser, som vid varje tid gällde angående förvaltningen av allmänna arvsfondens tillgångar, att å livräntefonden uppkommande ränteöverskott skulle tillföras allmänna arvsfonden samt att vid livräntetagares fränfalle statskontoret skulle till allmänna arvsfonden överföra för fullgörande av livräntefondens återstående förpliktelser ej längre erforderliga medel.

Åren 1932 och 1933 meddelades vissa livräntebeslut. Det rörde sig härvid om livräntor till lägre belopp. Livräntorna skulle inköpas hos pensionsstyrelsen.

Följande år förelåg åter ett fall, där det ansågs att kostnaderna för inköp av en viss livränta skulle uppgå till alltför högt belopp, varför det beslöts att livräntan skulle utgå ur allmänna arvsfondens livräntefond, sedan erforderligt kapital tillförts fonden.

Efter 1934 hava livräntorna, utan särskild motivering, alltid anvisats att utgå ur livräntefonden utom i ett fall, där arvsmedlens ringa storleksordning nödvändiggjorde inköp av livräntan för att denna skulle kunna bestämmas till skäligt belopp.

Vid den nu verkställda utredningen angående sättet för beredande av livräntor genom ianspråktagande av kvarlåtenskap, som tillfallit allmänna arvsfonden, hava utlåtanden avgivits av statskontoret, riksräkenskapsverket, pensionsstyrelsen, försäkringsinspektionen och kammaradvokatfiskalsämbetet.

Statskontoret har i sitt utlåtande berört frågan, huruvida det för allmänna arvsfonden är ekonomiskt fördelaktigare, att till livräntefonden avsätta kapital, vars avkastning tages i anspråk för livräntan, eller att inköpa livräntan. Ämbetsverket anför därvid.

Den omständigheten, att hela livräntekapitalet kan återföras till arvsfonden, innebär icke i och för sig, att den valda metoden för livräntans finansiering alltid medför en vinst för arvsfonden i jämförelse med det fall att en på sedvanligt sätt beräknad livränta inköpts hos försäkringsanstalt. Uppgår det kapitaliserade värdet av den ränta, arvsfonden under en livräntetagares livstid genom livräntefondens konstruktion måste avstå, till högre belopp än kapitalvärdet av den livränta, som kunnat inköpas, uppstår i stället en förlust. Avgörande för huruvida vinst eller förlust för arvsfonden skall uppkomma be-

träffande viss livräntetagare är alltså — vid konstant ränteläge — uteslutande den ålder livräntetagaren kommer att uppnå. Denna faktor är okänd, varför en kalkyl för varje livräntetagare icke låter sig utföras. Försäkringsbolag och livränteanstalter räkna ej heller med det enstaka fallet utan hava uträknat dödlighetstabeller på grundval av ett omfattande statistiskt material. Genom försäkringstagarnas stora antal talar sannolikheten för att dödlighetskurvan för försäkringstagarna följer den kurva, på vilken tabellen bygger. Härigenom sker även en utjämning av de vinster och förluster, som alltid uppkomma i fråga om de enskilda försäkringstagarna. Genom rörelsens ringa omfattning lärer någon sådan utjämning, varå försäkringsbolagen bygga sina kalkyler, icke kunna beräknas inom livräntefonden.

Härefter har statskontoret behandlat frågan, i vilka fall livräntor borde utgå ur livräntefonden och i vilka fall de borde inköpas. I detta avseende har ämbetsverket till en början framhållit, att inköp alltid borde tillgripas, när de arvsmedel, som skola bestrida livräntan, äro av den ringa storleksordning, att beviljad livränta överstiger den tidsränta (ränta + del av kapitalet), som vid en försiktig ränteberäkning kan erhållas av hela arvskapitalet under den tid livräntetagaren högst kan beräknas leva. Vid en annan ordning kunde, framhåller statskontoret, kapitalet hava förbrukats före livräntetagarens bortgång, varvid några tillskott från andra arvsmedel ej kunnat påräknas.

Beträffande åter de fall, då arvsmedlen under alla förhållanden äro tillräckliga för att bestrida beviljade livräntor, har statskontoret anfört följande.

Resultatet av statskontorets hittillsvarande livränterörelse kan överblickas endast ifråga om sex fall, där livräntetagarna avlidit. En approximativ jämförelse mellan kostnaderna för livräntor, därest sådana inköpts, och det kapitaliserade värdet av utbetalda understödsbelopp utvisar, att arvsfonden genom livräntefondens tillvaro erhållit vinst i fem och drabbats av förlust i ett fall. Med hänsyn till att två livräntetagare avlidit endast något år efter det livräntan beviljats, torde den sammanlagda nettovinsten hittills hava varit ganska betydande. Exakta siffror härpå kunna erhållas först genom en mera ingående försäkringsteknisk kalkyl, vilken ämbetsverket på grund av ofullständiga uppgifter ej varit i tillfälle att utföra. Huru den framtida utvecklingen gestaltar sig, är omöjligt att förutsäga. På grund av klienteletts beskaffenhet synes det dock ej otroligt, att utvecklingen för arvsfondens del alltjämt kommer att ställa sig gynnsam. Det torde nämligen icke vara uteslutet, att ifrågavarande livräntetagare representera en högre dödlighetssiffra än det medeltal, varå livränteberäkningen bygger, vilket i sin tur kan bero på att livräntorna sökts och beviljats med hänsyn till vederbörandes sjukdom eller mindre goda hälsotillstånd.

Föreliggande erfarenheter skulle sålunda närmast tyda på att det hittillsvarande systemet borde bestå. Livräntefondens ringa omfattning, som medför, att arvsfonden, försäkringstekniskt sett, knappast torde kunna stå någon självrisk, talar å andra sidan för att arvsfonden i samtliga fall skulle inköpa livräntor. En lämplig lösning skulle måhända ernås därigenom, att livräntor finge utgå ur livräntefonden i alla de fall beviljade understöd motiverats med sökandens sjukdom eller kroppsliga svaghet. I sådana fall åter, där understöd beviljades på grund av förpliktelser mot ekonomiskt nödlidande släktingar eller mot underlydande av skilda slag, skulle däremot livräntor lämpligen kunna inköpas hos livränteanstalt.

Statskontorets förslag innebär således, att livräntor skulle inköpas *dels* när arvsmedlens ringa storleksordning nödvändiggör detta, *dels ock* när livräntetagarna icke äro behäftade med sjukdom eller kroppslig svaghet. Inköpen skulle ske hos pensionsstyrelsen. Emellertid ifrågasätter ämbetsverket ett undantag för sådana fall, då livränta bestämts till så högt belopp, att gällande bestämmelser icke medgiva att den utgår från pensionsstyrelsen. I dessa fall borde, om arvsmedlen äro tillräckliga, livräntefonden inträda och i annat fall privat försäkringsbolag anlitas.

Slutligen har statskontoret till övervägande upptagit frågan, huruvida livräntefonden alltjämt bör utgöra en självständig fond eller redovisas å särskilt konto under allmänna arvsfonden. I samband därmed har statskontoret även ifrågasatt, om icke livräntorna skulle kunna direkt redovisas på allmänna arvsfonden. I först angivna hänseende har statskontoret anfört.

Vid överförandet av kapitalmedel från allmänna arvsfonden till livräntefonden måste samtidigt ske en överföring av de objekt, vari dessa kapitalmedel äro placerade. Vid återförandet av medel till arvsfonden av ej längre erforderliga kapitalmedel vidtages en motsvarande återföring av placeringsobjekten. Då lång tid kan hava förflutit mellan över- och återföringen och objekten därunder kunna ha undergått förändringar genom exempelvis konvertering av obligationer, medför anordningen, att varje livränteavsättning praktiskt taget måste behandlas som en fond för sig. En förenkling härutinnan skulle kunna ske, därest livräntefonden upphörde att vara en självständig fond och i stället finge överföras till och redovisas å ett särskilt konto under allmänna arvsfonden. Fördelen härmed skulle vara, att tillgångarna — placeringarna — skulle kunna redovisas gemensamt för de båda nu skilda fonderna, varigenom den över- och återflyttning av placeringsobjekt, som med nuvarande ordning är nödvändig, kunde undvikas. Livräntekapitalen skulle redovisas och balanseras såsom skuld till arvsfonden och gottgöras ränta efter fondens medelförräntning.

Beträffande förslaget att i stället redovisa livräntorna direkt på allmänna arvsfonden har statskontoret framhållit.

Någon saklig anmärkning lärer icke kunna riktas mot ett dylikt förfarande. Genom det sätt, på vilket livräntorna beräknas, och genom att livräntor, i de fall, då arvsmedlen äro knappa, komma att inköpas hos pensionsstyrelsen, har nämligen garanti vunnits för att vederbörande arvsmedel verkligen äro tillräckliga för bestridandet av de livräntor, som beviljats ur arvet. Tillföres arvet i sin helhet avsfonden, synes utgiften ävenledes kunna redovisas där. All särredovisning i övrigt och det arbete denna medför skulle samtidigt upphöra. Anordningen skulle icke medföra någon olägenhet vid dispositionen av fondens tillgångar. Livräntorna, som vid varje tidpunkt äro kända, skulle nämligen vid beräkningen av arvsfondens för utdelning tillgängliga medel först undantagas på samma sätt som sker beträffande beslutade temporära utgifter. Sistnämnda förslag förutsätter emellertid en jämkning i lagen om allmänna arvsfonden.

Riksräkenskapsverket har i anledning av de av statskontoret framlagda förslagen anfört följande.

Riksräkenskapsverket, som finner den hittillsvarande anordningen för beredande av livräntor från kvarlåtenskap, som tillfallit allmänna arvsfonden,

böra bibehållas i oförändrad form, anser sig icke kunna biträda statskontorets förslag. Den förenkling i fråga om redovisningen, som enligt statskontorets förslag skulle vinnas genom att livräntefonden överflyttas till redovisning under arvsfonden, kan enligt riksräkenskapsverkets mening ernås med genomförandet av ett av riksräkenskapsverket samtidigt framlagt förslag om placering i riksgäldskontoret av räntebärande fonders medel.

Pensionsstyrelsen, som ansett att dess uttalande borde avse allenast de delar av ärendet vilka berörde styrelsens verksamhetsområde, har bland annat anfört.

Pensionsstyrelsen anser sig böra förorda inköp av livräntor i av statskontoret ifrågasatt utsträckning, då en dylik anordning synes vara i princip ekonomiskt riktig och torde ur administrativ synpunkt innebära en önskvärd förenkling.

Enligt kungörelsen den 6 december 1935 (nr 599) angående anordnande av pensionsstyrelsens på frivilliga avgifter grundade försäkring gälla vissa inskränkningar beträffande inbetalningarnas storlek ävensom beträffande den ålder, från vilken livränta tidigast kan utgå, då varaktig oförmåga till arbete ej föreligger. Skulle inköp av livräntor för allmänna arvsfondens räkning komma att ske i den utsträckning, som ifrågasatts av statskontoret, förefaller det dock, som om Kungl. Maj:t lämpligen borde en gång för alla bemyndiga pensionsstyrelsen, att utan hinder av de för dess frivilliga försäkring eljest gällande försäkringsvillkoren, genom postsparbankens förmedling emottaga inbetalning från allmänna arvsfonden för beredande av omedelbart utgående livräntor till av statsmakterna fastställda belopp.

Försäkringsinspektionen har föreslagit, att vid beredande av livränta ur allmänna arvsfonden tillkommande medel de belopp, som skulle överföras till arvsfondens livräntefond, bestämdes till livräntans med hänsyn till ränta och dödlighet beräknade kapitalvärde, att livräntefondens storlek vid utgången av varje år, eller vid slutet av viss period av år, bestämdes till summan av det vid ifrågavarande tidpunkt beräknade kapitalvärdet av icke upphörda livräntor, samt att över- och underskott, som härvid konstaterades, utjämnades genom överföring till eller från allmänna arvsfonden. Därest det av formella skäl befunnes lämpligare att, såsom statskontoret alternativt föreslagit, redovisa utbetalningarna direkt på arvsfonden, vilket i sak överensstämde med den av inspektionen föreslagna anordningen, hade inspektionen intet att erinra häremot. Inköp av livräntor hos pensionsstyrelsen behöfve, om detta förslag genomfördes, icke ifrågakomma.

Kammaradvokatfiskalsämbetet har bland annat anfört.

Enligt statskontorets förslag skulle livränta alltid inköpas i det fall, att sammanlagda beloppet av den tillerkända livräntan kan tänkas komma att överstiga tillgängligt arvskapital jämte därå belöpande ränta. Ämbetet är emellertid av den uppfattningen, att i princip livränta icke bör tillerkännas med högre årligt belopp än att det i varje särskilt fall tillgängliga arvskapitalet jämte ränta med visshet kan väntas förslå till livräntans beredande under så lång tid, som livräntetagaren högst kan antagas leva.

Statskontoret har vidare ifrågasatt inköp av livränta, där understöd beviljats på grund av förpliktelser mot ekonomiskt nödlidande anförvanter eller mot underlydande. Däremot skulle, där understödet motiverats med veder-

börande sökandes sjukdom eller kroppsliga svaghet, livränta utgå ur livräntefonden.

Enligt ämbetets förmenande kommer den sålunda föreslagna gränsdragningen att visa sig synnerligen svår att i praktiken genomföra. De sinsemellan olikartade omständigheter, som motivera ett efterskänkande av allmänna arvsfondens rätt till arv, äro alltför mångskiftande för att kunna återföras allenast på de av statskontoret angivna faktorerna. Det torde även vara tvivel underkastat, om den förordade uppdelningen mellan livräntefonden och försäkringsinrättning eller annan livränteanstalt i längden skulle visa sig lösnande. Visserligen borde ett systematiskt utmönstrande av vad som skulle kunna benämnas »dåliga risker» och dessa riskers övervältrande på någon livränteanstalt ställa sig för arvsfonden ekonomiskt fördelaktigt. Emellertid kan å andra sidan ifrågasättas, huruvida icke ett dylikt förfaringssätt skulle medföra, att den försäkringsinrättning, som övertog ansvaret för livräntans utgivande, med hänsyn till det för inrättningen ogynnsamma urvalet, skulle nödgas tillämpa särskilda, för arvsfonden mindre förmånliga grunder vid beräkning av livräntans kapitalvärde.

På grund av vad sålunda anförts finner ämbetet sig icke kunna tillstyrka statskontorets förslag, såvitt nu är i fråga.

Kammaradvokatfiskalsämbetet har vidare ansett anledning saknas, att, på sätt försäkringsinspektionen föreslagit, till livräntefonden avsätta allenast ett på grundval av ränta och dödlighet beräknat kapitalbelopp, allrahelst som ett dylikt tillvägagångssätt syntes medföra, att beviljad livränta finge anses utgå ur arvsfonden och icke ur kvarlåtenskapen efter viss avliden person, något som ej syntes stå i överensstämmelse med gällande lag om allmänna arvsfonden.

I fråga om statskontorets förslag om förändring av livräntefondens redovisning, har kammaradvokatfiskalsämbetet åberopat riksräkenskapsverkets utlåtande.

Såsom framgår av den nu lämnade redogörelsen föranleddes inrättandet av allmänna arvsfondens livräntefond därav, att i ett särskilt fall det för inköp av vissa livräntor ansågs åtgå ett alltför betydande belopp av kvarlåtenskapen. Någon större vikt synes mig icke kunna fästas vid detta ekonomiska skäl. Det är uppenbarligen så, att avgörande för frågan, huruvida det beträffande viss livräntetagare är ekonomiskt fördelaktigare för allmänna arvsfonden att inköpa livräntan eller att låta den utgå ur livräntefonden, utslutande — om man bortser från variationer i ränteläget — är den ålder, livräntetagaren kommer att uppnå. Då denna är okänd, kan likaväl merkostnad uppstå genom den för egen räkning bedrivna verksamheten som kostnadsminskning. Det är också otvivelaktigt så, att till följd av rörelsens ringa omfattning någon sådan utjämning, varå försäkringsbolagen bygga sina kalkyler, icke kan ske inom livräntefonden.

Statskontoret har i sitt förslag dragit konsekvenserna av de sålunda föreliggande förhållandena. Ämbetsverkets förslag innebär nämligen i stort sett att riskerna för merkostnader i förhållande till kostnaderna vid livränteköp skulle avlyftas från eller i allt fall väsentligt minskas för den med allmänna arvsfondens medel bedrivna livränteverksamheten. Detta skulle ske genom

*Före-
draganden.*

att livräntor skulle utgå ur allmänna arvsfondens livräntefond i allmänhet endast, då desamma motiverats med livräntetagarens sjukdom eller kroppsliga svaghet. En sådan gränsdragning synes mig emellertid såväl svår att genomföra som också ur andra synpunkter olämplig.

Även om alltså med min inställning ekonomiska skäl icke lära kunna åbe-ropas för att icke alltid inköpa ifrågavarande livräntor, kunna givetvis andra motiv tala härför. Det synes mig sålunda principiellt sett icke vara orimligt, att allmänna arvsfonden står självrisk för den ifrågavarande understödsverksamheten. Men i så fall borde enligt min mening livräntorna lämpligen bestridas direkt från allmänna arvsfonden. Härmed skulle vinnas icke blott att all särredovisning av de olika livränteavsättningarna skulle upphöra — åtminstone med nu gällande regler torde denna särredovisning bereda svårigheter — utan också att större del av de arvsmedel, som föranlett livräntorna, omedelbart skulle vara tillgänglig för utdelning än vad som är möjligt med nuvarande anordning.

En sådan omläggning av systemet, som nu angivits, kan genomföras först efter det viss ändring vidtagits i lagen om allmänna arvsfonden. Emellertid tala vissa skäl häremot. Den livränteverksamhet, varom här är fråga, är givetvis främmande för allmänna arvsfondens syften. Den ligger även utanför statskontorets vanliga verksamhetsområde. Det synes i och för sig naturligare, att verksamheten handhaves av det statliga organ, som det åligger att bedriva en motsvarande verksamhet. Vid prövning av de olika på frågans bedömande inverkan omständigheterna har jag också kommit till den uppfattningen att övervägande skäl tala för att inköp av ifrågavarande livräntor alltid sker hos pensionsstyrelsen. Härigenom skulle den nu bestående livräntefonden så småningom komma att upphöra.

Såsom pensionsstyrelsen erinrat har Kungl. Maj:t i kungörelse den 6 september 1935 (nr 599) meddelat föreskrifter angående anordnande av pensionsstyrelsens på frivilliga avgifter grundade försäkring. Härigenom har bestämts inbetalningarnas högsta tillåtna storlek ävensom den ålder, från vilken livränta tidigast får utgå. I de fall livräntor på sätt här förordats inköpas enligt statsmakternas beslut, torde, där så erfordras, undantag böra av Kungl. Maj:t medgivas från dessa föreskrifter.

Jag anhåller att härefter få övergå till de nu föreliggande ansökningarna.

1:o.

Rätten till arv efter hemmansägaren Axel Andersson från Västerfärnebo socken. Hemmansägaren Axel Andersson från Västerfärnebo socken, Västmanlands län, vilken var född den 23 mars 1866, avled den 25 november 1943 utan att, såvitt framgår av en efter honom upprättad bouppteckning, efterlämna någon arvsberättigad släkting. Behållningen i boet efter honom uppgick enligt bouppteckningen till 108 kronor 74 öre. Kvarlåtenskapen efter den avlidne har ännu icke redovisats till allmänna arvsfonden.

Hos Kungl. Maj:t hava Anna Maria Olsson, Axel Ragnar Olsson och Erik

Gunnar Olsson, samtliga i Västerfärnebo, anhållit, att den avlidnes kvarlåtenskap måtte avstås till förmån för dem.

Anna Maria Olsson, som är född den 6 januari 1896, var hushållerska hos den avlidne. Axel Ragnar Olsson, som är född den 25 december 1916, var son utom äktenskap till den avlidne. Erik Gunnar Olsson, som är född den 22 december 1930, var son utom äktenskap till den avlidne och Anna Maria Olsson.

Till stöd för ansökningen hava sökandena anfört, att de och den avlidne levat tillsammans såsom en familj samt att den avlidne under senare år vid flera tillfällen uttalat, att sökandena skulle erhålla hela hans kvarlåtenskap.

Gode mannen för allmänna arvsfonden har meddelat, att något yttrande, som av sökandena kunde bevakas såsom testamentariskt förordnande efter den avlidne, icke föreläge.

Länsstyrelsen i Västmanlands län har tillstyrkt bifall till ansökningen.

Kammaradvokatfiskalsämbetet har bland annat anfört.

Av handlingarna i ärendet framgår, att samtliga sökandena få anses hava stått den avlidne i livstiden nära samt att sökandenas ekonomiska ställning är mindre god. Med anledning härav finner ämbetet skäl föreligga för ett avstående av allmänna arvsfondens rätt till ifrågavarande arv till förmån för sökandena. Med hänsyn emellertid till Kungl. Maj:ts beslut den 28 april 1944 angående avstående av allmänna arvsfondens rätt till arv efter hemmansägaren Lars Hansson från Skurups socken till förmån för hans utom äktenskapet födde son Hans Gunnar Österling, varvid bemälda sons moder Olga Konstantia Österlings ansökan om efterskänkande av bemälda arv till förmån för henne lämnats utan bifall, vill ämbetet, då nyssnämnda fall torde få anses vara av prejudicerande art, hemställa, att Kungl. Maj:t måtte i proposition föreslå riksdagen medgiva, att nu ifrågavarande arv måtte avstås till förmån för den avlidnes båda utom äktenskap födda söner, Axel Ragnar Olsson och Erik Gunnar Olsson till hälften vardera.

I det nu förevarande fallet föreligga enligt min mening icke sådana särskilda skäl, som i det av kammaradvokatfiskalsämbetet återopade ärendet föranledde efterskänkande av allmänna arvsfondens rätt till arv till förmån för allenast en son utom äktenskap till arvlåtaren men däremot icke till sonens moder. Jag förordar därför, att kvarlåtenskapen efter den avlidne — i vars dödsbo den huvudsakliga tillgången utgöres av en till 11 000 kronor taxeringsvärderad fastighet och gälden till betydande del utgöres av skulder till två av sökandena — avstås till förmån för samtliga sökandena, vilka enligt vad handlingarna utvisa stått den avlidne nära samt leva under mindre goda ekonomiska förhållanden. Envar av sökandena torde böra erhålla en tredjedel av kvarlåtenskapen.

Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att av den allmänna arvsfonden tillfallna kvarlåtenskapen efter hemmansägaren Axel Andersson från Västerfärnebo socken må avstås en tredjedel till envar av Anna Maria Olsson, Axel Ragnar Olsson och Erik Gunnar Olsson.

*Före-
draganden.*

2:o.

Rätten till arv efter förre hemmansägaren Erik Andersson från Hammerdals socken. Förre hemmansägaren Erik Andersson från Hammerdals socken, Jämtlands län, vilken var född den 9 maj 1865, avled den 16 april 1944 utan att, såvitt framgår av en efter honom upprättad bouppteckning, efterlämna någon arvsberättigad släkting. Behållningen i boet efter honom uppgick enligt bouppteckningen till 29 596 kronor 21 öre. Av kvarlåtenskapen har ett belopp av 29 300 kronor 58 öre inlevererats till allmänna arvsfonden.

Bland tillgångarna i boet upptogs i bouppteckningen en fordran hos Runa Edlund, född Bohman, å 3 000 kronor enligt en av henne den 22 oktober 1937 utfärdad revers å samma belopp till den avlidnes syster Karin Andersson, som avlidit den 24 april 1940, efterlämnande brodern som ende arvinge.

Hos Kungl. Maj:t har kyrkoherden i Hammerdals församling, kontraktsprosten Erik Gustaf Bohman anhållit om efterskänkande av allmänna arvsfondens fordran hos Runa Edlund. I ansökningen har Runa Edlund instämt.

Sökanden, som är född den 7 mars 1873, är fader till Runa Edlund.

Till stöd för ansökningen har sökanden anfört, att han iklätt sig betalningsansvaret för ifrågavarande lån, att han befunne sig i mindre goda ekonomiska förhållanden, att lånet hade erhållits för att möjliggöra hans barns studier samt att Karin Andersson, därest han hos henne anhållit om skuldens efterskänkande, utan tvivel skulle bifallit en sådan ansökning.

Länsstyrelsen i Jämtlands län har anfört, att det belopp, om vars avstående fråga vore, utgjort studiebidrag samt sålunda använts för ändamål, som avsett främjande av ungdomens fostran. På grund härav och med hänsyn till de i övrigt genom utredningen förebragta omständigheterna har länsstyrelsen för sin del funnit synnerligen starka skäl tala för bifall till ansökningen.

Kammaradvokatfiskalsämbetet har anfört.

Av utredningen i ärendet kan icke sägas framgå, att sökanden stått de avlidna syskonen i livstiden nära. Utredningen utvisar vidare, att sökanden synes befinna sig i bekymmersamma om och icke betryckta ekonomiska omständigheter. Sedvanliga förutsättningar för ett efterskänkande synas i förevarande fall knappast vara för handen. Då emellertid sökandens uppgift, att långgivaren — därest detta föreslagits under hennes livstid — säkerligen skulle hava medgivit ett efterskänkande till sökanden av det förskrivna beloppet, synes förtjäna tilltro, finner kammaradvokatfiskalsämbetet med hänsyn härtill ävensom till övriga i ärendet anförda omständigheter billighets-skäl tala för bifall till förevarande ansökning.

Före-
draganden.

Såsom kammaradvokatfiskalsämbetet framhållit, äro i förevarande fall de sedvanliga förutsättningarna för ett efterskänkande icke för handen. Sökanden synes nämligen icke hava stått den avlidne nära och hans ekonomiska förhållanden skilja sig från dem, som i allmänhet föreligga då efterskänkande ifrågasättes. Emellertid har sökanden för att möjliggöra sina fyra barns studier fått vidkännas betydande kostnader, för vilka han måst upptaga lån. Å det nu ifrågavarande lånet står visserligen sökandens dotter Runa Edlund

som låntagare, men sökanden har iklätt sig betalningsansvaret för lånet och hittills gäldat såväl räntorna å detsamma som premierna för en för lånet pantförskriven livförsäkring å Runa Edlund. Såväl Runa Edlund som hennes make synas befinna sig i små ekonomiska omständigheter. Med hänsyn till de sålunda föreliggande förhållandena synes mig allmänna arvsfonden icke skäligen böra göra gällande sin rätt på grund av ifrågavarande fordran. Jag hemställer därför, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att en allmänna arvsfonden genom arv efter förre hemmansägaren Erik Andersson från Hammerdals socken tillfallen fordran å 3 000 kronor hos Runa Edlund, född Bohman, må efterskänkas.

3:o.

Rätten till arv efter förre trädgårdsarbetaren Karl Alexander Andersson från Göteborg. Förre trädgårdsarbetaren Karl Alexander Andersson från Göteborg, vilken var född den 18 juni 1873, avled den 16 februari 1944, utan att, såvitt framgår av en efter honom upprättad bouppteckning, efterlämna någon arvsberättigad släkting. Behållningen i boet efter honom uppgick enligt bouppteckningen till 15 880 kronor 64 öre. Kvarlåtenskapen efter den avlidne har ännu icke redovisats till allmänna arvsfonden.

Bland tillgångarna i boet ingick en tredjedel av fastigheten Krokslätt 79 kvarteret Älgsjön nr 3 i Göteborg. Fastighetsandelen upptogs i bouppteckningen till ett värde av 5 333 kronor 33 öre.

Hos Kungl. Maj:t har Sven Julius Johansson i Göteborg anhållit, att den avlidnes kvarlåtenskap måtte avstås till honom.

Sökanden, som är född den 23 december 1885, var kusin till den avlidne. Han äger två tredjedelar av nyss angivna fastighet.

Till stöd för ansökningen har sökanden anfört bland annat, att den avlidne under den tid, han bott i den av honom och sökanden gemensamt ägda fastigheten, behandlats som en medlem av sökandens familj, samt att den avlidne vid flera tillfällen och senast strax före sin död yttrat, att han skulle testamentera sin kvarlåtenskap till sökanden och hans hustru.

Länsstyrelsen i Göteborgs och Bohus län har anfört.

Sökanden var kusin till den avlidne. Under en lång följd av år hade denne sin bostad tillsammans med sökanden och hans hustru i gemensamt ägd fastighet. Av utredningen får anses framgå, att sökanden i livstiden stått den avlidne mycket nära. Något bestämt uttalande om kvarlåtenskapen och huru denna skulle disponeras har icke kunnat återopas eller bestyrkas. Därest ansökningen på grund härav icke skulle kunna i sin helhet beviljas, vill det dock synas, som om särskilda förhållanden kunna återopas beträffande den gemensamt uppförda fastigheten. Det förefaller som om den avlidne särskilt intresserat sig för tillkomsten av detta bygge, då han därigenom kunde beredas bostad och vård hos anhöriga. Fastighetens hela taxeringsvärde utgör 20 000 kronor. Då det icke kan ifrågasättas att till utomstående över-

låta den avlidnes andel i fastigheten, tala starka skäl för att arvet åtminstone i denna del avstås till sökanden.

Kammaradvokatfiskalsämbetet har anfört.

Av utredningen i ärendet framgår, att sökanden är kusin till den avlidne och att han stått honom i livstiden synnerligen nära. Med hänsyn till sökandens goda ekonomiska ställning anser ämbetet icke skäl föreligga för avstående av ifrågavarande arv i dess helhet till förmån för denne. Däremot torde det stå i överensstämmelse med den avlidnes önskemål, att den av honom ägda fastighetsandelen skulle tillfalla sökanden efter den avlidnes död. Ämbetet anser sig därför om ock med tvekan kunna förorda, att arvet i denna del avstås till sökanden.

*Före-
draganden.*

Även jag förordar, att den av den avlidne ägda andelen av omförmälda fastighet avstås till sökanden, vilken äger återstoden av fastigheten, var kusin till den avlidne och enligt vad handlingarna utvisa stått honom nära.

Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att av den allmänna arvsfonden tillfallna kvarlåtenskapen efter förre trädgårdsarbetaren Karl Alexander Andersson från Göteborg må till Sven Julius Johansson avstås en tredjedel av fastigheten Krokslätt 79 kvarteret Älgsjön nr 3 i Göteborg.

4:o.

Rätten till arv efter förra cigarrarbeterskan Ida Bengtsson från Malmö.

Förra cigarrarbeterskan Ida Bengtsson från Malmö, vilken var född den 19 september 1860, avled den 23 september 1943 utan att, såvitt framgår av en efter henne upprättad bouppteckning, efterlämna någon arvsberättigad släkting. Behållningen i boet efter henne uppgick enligt bouppteckningen till 2 292 kronor 30 öre. Av kvarlåtenskapen har ett belopp av 1 413 kronor 55 öre inlevererats till allmänna arvsfonden. Slutredovisning beträffande ett till utskylder avsatt belopp å 75 kronor har emellertid ännu ej avgivits.

Hos Kungl. Maj:t har nattvakten Oscar Waldemar Bengtsson i Malmö anhållit, att kvarlåtenskapen efter den avlidna måtte avstås till honom.

Sökanden, som är född den 20 juli 1881, var son utom äktenskap till en bror till den avlidna.

Till stöd för ansökningen har sökanden anfört, att han under den avlidnas sista år tagit hand om henne samt att den avlidna inför flera personer yttrat, att han skulle erhålla kvarlåtenskapen efter henne.

Länsstyrelsen i Malmöhus län har tillstyrkt bifall till ansökningen.

Kammaradvokatfiskalsämbetet har anfört.

Beträffande förevarande ansökning har utretts, att sökanden väl befinner sig i blygsamma men ej dåliga ekonomiska omständigheter, att han är son utom äktenskap till den avlidnas broder, samt att han stått den avlidna i livstiden nära. Vidare hava två personer under edlig förpliktelse avgivit intryg, att den avlidna inför dem förklarat sig önska, att hennes kvarlåtenskap skulle tillfalla sökanden. Bemälda personer hava visserligen ej kunnat för-

mås att inför domstol beediga sagda intyg, men hava dock inför gode mannen vitsordat sina i intygen lämnade uppgifter. Med hänsyn till vad sålunda anförts anser sig ämbetet — om ock med någon tvekan — kunna tillstyrka bifall till ansökningen.

Jag tillstyrker, att ifrågavarande, allmänna arvsfonden tillfallna kvarlåtenskap, såsom synes hava varit den avlidnas önskan, avstås till sökanden, vilken enligt vad handlingarna utvisa stått den avlidna nära.

Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att den allmänna arvsfonden tillfallna kvarlåtenskapen efter förra cigarrarbeterskan Ida Bengtsson från Malmö må avstås till Oscar Waldemar Bengtsson.

5:o.

Rätten till arv efter Elna Blücker, född Persson, från Vellinge socken.

Änkan Elna Blücker, född Persson, från Vellinge socken, Malmöhus län, vilken var född den 3 februari 1857, avled den 23 augusti 1942 utan att, såvitt framgår av en efter henne upprättad bouppteckning, efterlämna någon arvsberättigad släkting. Behållningen i boet efter henne uppgick enligt bouppteckningen till 54 079 kronor 5 öre. Sedan en i kvarlåtenskapen ingående fastighet jämlikt Kungl. Maj:ts medgivande försålts, har till allmänna arvsfonden inlevererats 14 000 kronor, varemot redovisning för dödsboets lösegendom ännu ej avgivits.

Enligt ett av Elna Blücker och hennes man, sadelmakaren Anders Nilsson Blücker, den 26 januari 1901 upprättat testamente hade makarna Blücker förordnat, att den av dem, som överlevde den andre, skulle med full äganderätt äga och behålla all boets egendom, dock att deras enda barn, en dotter, skulle den dag, hon blev myndig, erhålla sin laglott.

Makarna Blückers dotter avled den 20 juni 1903.

Mannen Blücker avled den 28 maj 1929. Kvarlåtenskapen efter honom tillföll såsom arv hans efterlevande maka. Emellertid bevakades i vederbörlig ordning 1901 års testamente efter mannen Blücker. Mannen Blückers närmaste släktingar vid dödsfallet utgjorde tre syskon.

Elna Blücker har genom testamente den 20 november 1935 med tillägg den 2 maj 1938 förordnat, att vissa legat å tillhopa 22 000 kronor skola utgå av hennes kvarlåtenskap.

Hos Kungl. Maj:t har Nils Blücker anhållit, att hälften av kvarlåtenskapen efter Elna Blücker måtte avstås till förmån för honom.

Sökanden, som är född den 12 augusti 1870, var vid Elna Blückers död ende kvarlevande av Anders Nilsson Blückers syskon.

Till stöd för ansökningen har sökanden anförts, att han befunne sig i mindre goda ekonomiska omständigheter, varjämte han — under hänvisning till vid ansökningen fogade intyg — gjort gällande, att Elna Blücker haft den uppfattningen, att sökanden såsom enda levande syskon till Anders Nilsson Blücker skulle erhålla hälften av kvarlåtenskapen.

Länsstyrelsen i Malmöhus län har yttrat, bland annat, följande.

Av den i ärendet förebragta utredningen synes framgå, att den avlidna varit av den uppfattningen, att hon icke ägt genom testamente förordna om den hälft av kvarlåtenskapen, som, därest testamente mellan makarna icke förelegat, skulle tillfallit Nils Blücker. Något förhållande, som skulle kunna föranleda till antagande, att den avlidna, därest hon icke haft denna felaktiga uppfattning om sin dispositionsrätt över kvarlåtenskapen, skulle borttestamenterat egendom till annan än sökanden, har icke framkommit. Det synes därför länsstyrelsen troligt, att den avlidna, därest hon förstått, att sökanden icke vore arvsberättigad, genom testamenteriska dispositioner skulle sørjt för att han erhölet del av kvarlåtenskapen. Med hänsyn härtill och vad i övrigt förekommit i ärendet, anser länsstyrelsen skäligt, att sökandens framställning vinner bifall.

Kammaradvokatfiskalsämbetet har anfört.

I ärendet har utretts, att sökanden är den ende överlevande av syskonen till den avlidnas förut avlidne man Anders Blücker, att sökanden befinner sig i små omständigheter och är beroende till sin försörjning av sitt enda barn, dottern Klara Blücker, samt att sökanden kan anses hava stått den avlidna i livstiden nära. Med anledning härav finner ämbetet skäl föreligga för ett efterskänkande till förmån för sökanden av allmänna arvsfondens rätt till ifrågavarande arv. Med hänsyn till den mening, som kommit till uttryck i Kungl. Maj:ts beslut den 28 april 1944 i fråga om efterskänkande av allmänna arvsfondens rätt till arv efter Olof Bergren från Dalby socken, synes så stor del av kvarlåtenskapen böra tillerkännas sökanden, som skulle hava tillfallit honom, därest han ägt rätt till arv efter den avlidna i enlighet med stadgandet i 2 kap. 1 § lagen om arv den 8 juni 1928.

*Före-
draganden.*

I likhet med myndigheterna finner jag skäligt att sökanden, som är den ende kvarlevande av syskonen till Elna Blückers avlidne man och enligt vad handlingarna utvisa stått den avlidna nära samt lever i små ekonomiska omständigheter, tillerkännes hälften av kvarlåtenskapen.

Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att hälften av behållningen i boet efter Elna Blücker, född Persson, från Vellinge socken må avstås till Nils Blücker.

6:o.

Rätten till arv efter skräddaren Karl Erhard Frössman från Västerås. Skräddaren Karl Erhard Frössman från Västerås, vilken var född den 8 januari 1896, avled den 20 maj 1944 utan att, såvitt framgår av en efter honom upprättad bouppteckning, efterlämna någon arvsberättigad släkting. Behållningen i boet efter honom uppgick enligt bouppteckningen till 57 786 kronor 72 öre. Kvarlåtenskapen efter den avlidne har ännu icke redovisats till allmänna arvsfonden.

Hos Kungl. Maj:t har Alma Karolina Brunsberg i Västerås anhållit, att någon del av kvarlåtenskapen, förslagsvis 6 000 kronor, måtte avstås till henne.

Sökanden är född den 12 december 1882.

Till stöd för ansökningen har sökanden anfört, att hon sedan år 1936 mot ersättning av 20 kronor i månaden jämte förmånen av fri kost varit anställd i Frössmans hem, först såsom vårdarinna åt hans föräldrar och efter deras död år 1938 såsom hushållerska åt honom, samt att anledningen till att hon trots den ringa ersättningen stannat kvar hos den avlidne varit den att den avlidne vid flera tillfällen lovat, att hon skulle bliva »ihågkommen i framtiden».

Länsstyrelsen i Västmanlands län har tillstyrkt bifall till ansökningen.

Kammaradvokatfiskalsämbetet har anfört.

Av i ärendet verkställd utredning torde framgå, att sökanden stått den avlidne i livstiden nära samt att sökanden befinner sig i små ekonomiska omständigheter. Fog torde därför finnas för ett efterskänkande till förmån för henne av viss del av den allmänna arvsfonden tillfallna kvarlåtenskapen efter den avlidne och anser ämbetet, att till sökanden bör avstås ett engångsbelopp, vilket skäligen synes kunna bestämmas till det av sökanden föreslagna, 6 000 kronor.

Liksom förenämnda myndigheter förordar jag, att av ifrågavarande kvarlåtenskap avstås ett belopp av 6 000 kronor till sökanden, som enligt vad handlingarna utvisa stått den avlidne nära och lever under mindre goda ekonomiska förhållanden.

*Före-
draganden.*

Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att av den allmänna arvsfonden tillfallna kvarlåtenskapen efter skräddaren Karl Erhard Frössman från Västerås må avstås ett belopp av 6 000 kronor till Alma Karolina Brunberg.

7:o.

Rätten till arv efter Anna Maria Johansson, född Eriksson, från Fläckebo socken. Anna Maria Johansson, född Eriksson, från Fläckebo socken, Västmanlands län, vilken var född den 9 december 1862, avled den 5 februari 1944 utan att, såvitt framgår av en efter henne upprättad bouppteckning, efterlämna någon arvsberättigad släkting. Behållningen i boet efter den avlidna uppgick enligt bouppteckningen till 2 648 kronor. Kvarlåtenskapen har ännu icke redovisats till allmänna arvsfonden.

Hos Kungl. Maj:t hava förre fjärdingsmannen Erik Wilhelm Johansson i Kila och Ester Velin i Grällsta anhållit, att kvarlåtenskapen efter Anna Maria Johansson måtte avstås till dem.

Erik Wilhelm Johansson var broder och Ester Velin systerdotter till den avlidnas make, som avlidit den 2 maj 1943. De äga på grund av stadgandet i 2 kap. 7 § lagen om arv icke rätt till någon del av den avlidnas bo.

Genom beslut denna dag har Kungl. Maj:t funnit Ester Velins ansökning icke föranleda någon Kungl. Maj:ts åtgärd.

Länsstyrelsen i Västmanlands län har, under förmälan att Erik Wilhelm Johanssons inkomst under år 1943 ej uppgått till beskattningsbart belopp, föreslagit, att Johansson ensam måtte tillerkännas ifrågavarande arv.

Kammaradvokatfiskalsämbetet har ansett skäl föreligga för ett efterskänkande av den avlidnas kvarlåtenskap till Erik Wilhelm Johansson, enär denne *dels* vore i knappa ekonomiska omständigheter, *dels ock* enligt trovärdig uppgift åsamkats ekonomisk förlust genom den avlidnas man.

*Före-
draganden.*

I likhet med myndigheterna förordar jag, att hela kvarlåtenskapen tillerkännes Erik Wilhelm Johansson, som enligt vad handlingarna utvisa lever under små ekonomiska omständigheter. Av i ärendet lämnade upplysningar synes framgå, att Erik Wilhelm Johansson bistått den avlidnas man med ett belopp av 4 000 kronor.

Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att den allmänna arvsfonden tillfallna kvarlåtenskapen efter Anna Maria Johansson, född Eriksson, från Fläckebo socken må avstås till förmån för Erik Wilhelm Johansson.

8:o.

Rätten till arv efter Ebon Hedvig Isabella Johansson från Göteborg. *Ebon Hedvig Isabella Johansson* från Göteborg, vilken var född den 7 juli 1890, avled den 13 december 1940 utan att, såvitt framgår av en efter henne upprättad bouppteckning, efterlämna någon arvsberättigad släkting.

Hon hade alltsedan sin barndom varit sinnessjuk.

Ebon Johanssons moder Anna Lovisa Johansson, född Johansson, som avled den 13 juli 1939, hade genom ett den 8 januari 1939 upprättat, efter hennes död vederbörligen bevakat testamente förordnat, att vid hennes död — sedan visst belopp avsatts för vården av hennes grav samt till envar av Gunhild Hermansson, Lilly Hermansson och Elisabeth Andrén betalats 1 000 kronor, vilka belopp vore avsedda att användas till resor och inköp av frukt m. m. för besök hos den avlidnas å Lillhagens sjukhus intagna dotter — hennes övriga kvarlåtenskap skulle med full äganderätt tillfalla dottern. Vid dotterns död skulle den då befintliga kvarlåtenskapen med full äganderätt fördelas på så sätt, att Elisabeth Andrén erhöle hälften och den andra hälften delades lika mellan Gunhild och Lilly Hermansson. Behållningen i boet efter Anna Lovisa Johansson uppgick till 21 429 kronor 52 öre. Testamentet godkändes av Ebon Johanssons förmyndare under förbehåll att Ebon Johansson skulle äga utbekomma sin laglott. Arvskifte efter Anna Lovisa Johansson förrättades den 13 november 1940, därvid Ebon Johansson tillskiftades 16 836 kronor 66 öre, varav hennes laglott utgjorde 9 789 kronor 68 öre.

I den efter Ebon Andersson upprättade bouppteckningen antecknades Elisabeth Andrén samt Gunhild och Lilly Hermansson såsom universaltestamentstagare.

Behållningen i boet efter Ebon Johansson uppgick enligt bouppteckningen till 16 315 kronor 72 öre.

Vid ett den 27 oktober 1941 förrättat arvskifte tillskiftades allmänna arvsfonden 9 017 kronor 55 öre av Ebon Johanssons kvarlåtenskap och resten universaltestamentstagarna. Till arvsfonden har inlevererats 9 003 kronor 28 öre.

Sedan företagen släktutredning givit vid handen, att Ebon Johansson såsom arvsberättigad anhörig möjligen efterlämnat en å okänd ort vistande faster Olivia Johansdotter, har denna på ansökan av Elisabeth Andrén genom numera lagakraftvunnet beslut av Indals södra tingslags häradsrätt den 25 januari 1944 förklarats skola för död anses, därvid såsom dödsdag antagits den 30 november 1883.

Hos Kungl. Maj:t hava *dels* Alfhild Elisabeth Andrén i Göteborg, *dels ock* Gunhild Katarina Hermansson och Ruth Lilly Hermansson, som äro systrar, båda i Rydal, Seglora socken, Älvsborgs län, anhållit, att den allmänna arvsfonden efter Ebon Johansson tillfallna kvarlåtenskapen måtte avstås till dem i enlighet med vad Anna Lovisa Johansson i sitt testamente föreskrivit.

Av sökandena, vilka äro födda, Alfhild Elisabeth Andrén den 9 augusti 1879, Gunhild Katarina Hermansson den 25 oktober 1892 och Ruth Lilly Hermansson den 29 maj 1896, var Alfhild Elisabeth Andrén kusin till Ebon Johansson.

Länsstyrelserna i Göteborgs och Bohus län samt Älvsborgs län hava tillstyrkt bifall till ansökningarna.

Kammaradvokatfiskalsämbetet har anförts.

Av den i ärendet förebragta utredningen torde få anses framgå att samtliga sökandena — av vilka Alfhild Elisabeth Andrén är kusin till Ebon Johansson — stått den sistnämndas moder Anna Lovisa Johansson i livstiden nära samt att det uppenbarligen varit Anna Lovisa Johanssons avsikt att efter dottern Ebon Johanssons död behållna kvarlåtenskapen skulle tillfalla sökandena Alfhild Elisabeth Andrén med hälften samt envar av systarna Hermansson med en fjärdedel. Med hänsyn härtill och på grund av övriga i ärendet förekomna omständigheter finner ämbetet ansökningarna av billighetsskäl böra förtjäna beaktande. Emot storleken av de belopp, som med tillämpning av bestämmelserna i ovanberörda testamente skulle tillfalla sökandena, synes icke vara något att erinra.

Då det, såsom kammaradvokatfiskalsämbetet framhållit, uppenbarligen varit Anna Lovisa Johanssons avsikt att efter dottern Ebon Johanssons död behållna kvarlåtenskapen efter dottern skulle tillfalla sökandena med hälften till Alfhild Elisabeth Andrén och med en fjärdedel till vardera av systrarna Hermansson samt dottern på grund av sinnessjukdom varit oförmögen att förordna om sin kvarlåtenskap, anser jag mig böra tillstyrka ansökningarna.

Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

Bihang till riksdagens protokoll 1945. 1 saml. Nr 185.

*Före-
draganden.*

att av den allmänna arvsfonden tillfallna kvarlåtenskapen efter Ebon Hedvig Isabella Johansson från Göteborg må avstås hälften till Alfild Elisabeth Andrén samt en fjärdedel till vardera av Gunhild Katarina Hermansson och Ruth Lilly Hermansson.

9:o.

Rätten till arv efter förre jordbruksarbetaren Janne Johansson från Grevie socken. Förre jordbruksarbetaren Janne Johansson från Grevie socken, Kristianstads län, vilken var född den 16 december 1875, avled den 8 juli 1942 utan att, såvitt framgår av en efter honom upprättad bouppteckning, efterlämna någon arvsberättigad släkting. Behållningen i boet efter honom uppgick enligt bouppteckningen till 8 214 kronor 94 öre. Av kvarlåtenskapen har ett belopp av 8 100 kronor 96 öre inlevererats till allmänna arvsfonden. Därav har sedermera 800 kronor utanordnats till kyrkorådet i Grevie församling för anskaffande av gravvård samt för framtida vård av den avlidnes grav.

Hos Kungl. Maj:t hava Hilma Ekman, född Svensson, Hyllinge, och Anna Andreasson, född Svensson, Ängelholm, anhållit, att ur kvarlåtenskapen måtte till vardera av dem avstås ett belopp av 3 000 kronor.

Sökandena, som äro födda respektive den 13 augusti 1878 och den 11 augusti 1885, voro den avlidnes enda i livet varande kusiner.

Till stöd för ansökningen hava sökandena anfört, att de vore i små ekonomiska omständigheter, att ett gott förhållande alltid varit rådande mellan den avlidne och dem samt att den avlidne låtit förstå, att kvarlåtenskapen efter honom skulle tillfalla dem.

Länsstyrelsen i Kristianstads län har icke något att erinra mot att sökandena erhålla någon del av ifrågavarande kvarlåtenskap, förslagsvis en fjärdedel vardera.

Kammaradvokatfiskalsämbetet har anfört:

Av utredningen i ärendet framgår, att sökandena äro den avlidnes enda i livet varande kusiner. På grund härav och då sökandena synas befinna sig i blygsamma ekonomiska omständigheter, torde ansökningen av billighets-skäl förtjäna beaktande. Beträffande storleken av de belopp, som vid ett efterskänkande skulle avstås till förmån för sökandena, utgör enligt ämbetets mening den arvsordning, som gällt före ikraftträdandet av lagen den 8 juni 1928 om arv, en lämplig grundval. Därest sagda arvsordning tillämpats, skulle enligt 3 kap. ärvdabalken vardera sökanden hava erhållit hälften av kvarlåtenskapen efter den avlidne. Emellertid anser ämbetet sig icke böra tillstyrka ett efterskänkande utöver vad sökandena själva hemställt, utan synes vardera sökandens andel lämpligen böra bestämmas till 3 000 kronor.

*Före-
draganden.*

Även jag förordar, att viss del av ifrågavarande kvarlåtenskap avstås till sökandena, vilka voro kusiner till den avlidne och enligt vad handlingarna utvisa leva under mindre goda ekonomiska förhållanden. Beträffande stor-

leken av de belopp, som sålunda böra efterskänkas, biträder jag kammaradvokatfiskalsämbetets förslag.

Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att av den allmänna arvsfonden tillfallna kvarlåtenskapen efter förre jordbruksarbetaren Janne Johansson från Grevie socken må avstås ett belopp av 3 000 kronor till vardera av Hilma Ekman, född Svensson, och Anna Andreasson, född Svensson.

10:o.

Rätten till arv efter förra litografarbeterskan Maria Charlotta Jonsson från Styrestads socken. Förra litografarbeterskan Maria Charlotta Jonsson från Styrestads socken, Östergötlands län, vilken var född den 1 september 1867, avled den 13 mars 1944 utan att, såvitt framgår av en efter henne upprättad bouppteckning, efterlämna någon arvsberättigad släkting. Behållningen i boet efter henne uppgick enligt bouppteckningen till 3 623 kronor 86 öre. Av kvarlåtenskapen har ett belopp av 3 644 kronor 82 öre inlevererats till allmänna arvsfonden.

Hos Kungl. Maj:t hava förre tegelbruksarbetaren Rudolf Emanuel Andersson och dennes hustru Axelina Dorotea Andersson i Solhem, Styrestads socken, anhållit, att den avlidnas kvarlåtenskap måtte avstås till dem.

Sökandena äro födda, Rudolf Emanuel Andersson den 26 april 1883 och Axelina Dorotea Andersson den 14 juni 1874.

Till stöd för ansökningen hava sökandena anfört, att de varit den avlidnas vänner sedan minst 45 år tillbaka, att den avlidna under sina sista år bott hos och vårdats av dem samt att den avlidna vid upprepade tillfällen låtit dem förstå, att hennes kvarlåtenskap skulle tillfalla dem.

Länsstyrelsen i Östergötlands län har tillstyrkt bifall till ansökningen.

Kammaradvokatfiskalsämbetet har — då av utredningen i ärendet framginge, att sökandena stått den avlidna i livstiden nära — icke haft något att erinra mot bifall till ansökningen.

Även jag tillstyrker, att ifrågavarande, allmänna arvsfonden tillfallna kvarlåtenskap avstås till sökandena, vilka enligt vad handlingarna utvisa stått den avlidna nära och befinna sig i mindre goda ekonomiska omständigheter.

Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

*Före-
draganden.*

att den allmänna arvsfonden tillfallna kvarlåtenskapen efter förra litografarbeterskan Maria Charlotta Jonsson från Styrestads socken må avstås till Rudolf Emanuel Andersson och dennes hustru Axelina Dorotea Andersson.

11:o.

Rätten till arv efter resehandlaren Gustaf Emil Magnusson från Tegelsmora socken. Resehandlaren Gustaf Emil Magnusson från Tegelsmora socken, Uppsala län, vilken var född den 20 mars 1879, avled den 11 november 1943 utan att, såvitt framgår av en efter honom upprättad bouppteckning, efterlämna någon arvsberättigad släkting. Behållningen i boet efter honom uppgick enligt bouppteckningen till 14 276 kronor 43 öre. Av kvarlåtenskapen har ett belopp av 10 574 kronor 15 öre inlevererats till allmänna arvsfonden.

Hos Kungl. Maj:t hava snickaren Ragnar Bengt Almgren i Reftele och skomakaren Alfred Bolmgren i Bredaryd anhållit, att kvarlåtenskapen efter Magnusson måtte avstås till dem.

Sökandena äro födda, Almgren den 27 maj 1903 och Bolmgren den 10 oktober 1873. Almgren och hans nio syskon voro den avlidnes enda kusiner på fädernesidan. Bolmgren samt ytterligare en person, Emma Kristina Jonasson i Forsheda, voro den avlidnes enda kusiner på mödernesidan.

Till stöd för ansökningen hava sökandena anført, att Magnusson, enligt vad två vid ansökningen fogade intyg utvisade, skulle vid vissa tillfällen hava yttrat, att hans kvarlåtenskap skulle tillfalla sökandena. Vidare hava sökandena framhållit, att de vore i små ekonomiska omständigheter.

Länsstyrelsen i Uppsala län har anført.

Av de uttalanden, som den avlidne i livstiden enligt utredningen gjort om sin kvarlåtenskap, får anses framgå, att det varit hans avsikt, att kvarlåtenskapen skulle tillfalla kusinen Bengt Almgren i Reftele samt ännu en i Småland bosatt kusin, hos vilken han bott vid sina besök i hemtrakten. Genom den verkställda utredningen har icke kunnat utrönas, vilken av den avlidnes båda kusiner, sökanden Alfred Bolmgren i Bredaryd eller Emma Jonasson i Forsheda, den avlidne därmed avsett. På grund härav anser sig länsstyrelsen icke kunna tillstyrka den av Alfred Bolmgren gjorda framställningen. Då sökanden Bengt Almgren synes leva under mindre goda ekonomiska förhållanden samt någon tveksamhet icke råder om den avlidnes avsikt att viss del av hans kvarlåtenskap skulle tillfalla Almgren, får länsstyrelsen hemställa, att ansökningen på så sätt bifalles, att allmänna arvsfondens rätt till arv efter den avlidne måtte, vad gäller hälften av kvarlåtenskapen, avstås till förmån för sökanden Bengt Almgren.

Kammaradvokatfiskalsämbetet har anført.

Av utredningen i ärendet synes framgå, att sökandena båda stått den avlidne i livstiden nära samt att de befinna sig i mindre goda ekonomiska omständigheter. Stadgandet i 5 kap. 3 § lagen den 8 juni 1928 om arv får därför anses vara tillämpligt å sökandena, varför ämbetet anser deras framställning förtjäna beaktande, så mycket mera som den avlidne i livstiden fällt yttranden av innebörd att hans kvarlåtenskap skulle tillfalla sökanden Almgren samt ännu en i Småland bosatt kusin, hos vilken han bott vid sina besök i hemtrakten, och i ärendet upplysts, att den avlidne vid flera tillfällen bott hos sökanden Bolmgren. Beträffande storleken av de andelar av kvarlåtenskapen, som vid ett efterskänkande må avstås till sökandena, anser ämbetet den arvsordning, som gällt innan lagen om arv den 8 juni 1928 trätt i kraft, utgöra en lämplig grundval för andelarnas beräkning. Enligt äldre arvsord-

ning skulle sökanden Almgren och hans syskon tillsammans hava bekommit hälften samt sökanden Bolmgren och ovannämnda Emma Jonasson vardera en fjärdedel av arvet efter den avlidne. Då — såsom nämnts — den avlidne gjort uttalanden beträffande sin kvarlåtenskap till förmån för sökanden Almgren och utredningen icke utvisar, att den avlidne vid sina besök i Småland skulle hava bott hos någon broder eller syster till sökanden Almgren, får ämbetet föreslå, att hälften av kvarlåtenskapen efter den avlidne må avstås till sökanden Almgren. Vad beträffar den avlidnes yttrande att kvarlåtenskapen efter honom skulle — förutom sökanden Almgren — tillfalla en annan kusin i Småland, hos vilken han bott vid sina besök därstädes, synes av utredningen icke kunna med säkerhet utrönas, vilkendera av sökanden Bolmgren eller Emma Jonasson som därmed åsyftats. Visserligen synes den avlidne vid sina besök i hemtrakten hava vistats mera hos sökanden Bolmgren än hos Emma Jonasson, men då full klarhet ej stått att vinna, huruvida den avlidne med sina yttranden avsett Bolmgren, får ämbetet såsom en lämplig lösning föreslå, att till sökanden Bolmgren må avstås vad som enligt äldre arvsordning skulle hava tillfallit honom eller en fjärdedel av kvarlåtenskapen efter den avlidne.

Emma Kristina Jonasson har i en till finansdepartementet inkommen handling förklarat, att hon hade den uppfattningen, att den avlidne med sitt yttrande i fråga om vilka kusiner, som skulle erhålla hans kvarlåtenskap, avsett Almgren och Bolmgren, samt att hon tillstyrkte förevarande ansökning.

Det synes av utredningen i ärendet framgå, att det varit den avlidnes önskan, att hans kvarlåtenskap skulle tillfalla sökandena, vilka voro hans kusiner och, enligt vad handlingarna utvisa, stått honom nära samt befinna sig i mindre goda ekonomiska omständigheter. Jag förordar därför, att vardera av sökandena erhåller hälften av ifrågavarande kvarlåtenskap.

*Före-
draganden.*

Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att den allmänna arvsfonden tillfallna kvarlåtenskapen efter resehandlaren Gustaf Emil Magnusson från Tegelsmora socken må avstås till Ragnar Bengt Almgren och Alfred Bolmgren med hälften till vardera.

12:o.

Rätten till arv efter guldsmeden Lars Gustaf Hampus Malmström från Boden. Guldsmeden Lars Gustaf Hampus Malmström från Boden, vilken var född den 28 maj 1865, avled den 17 januari 1940, utan att, såvitt framgår av en efter honom upprättad bouppteckning, efterlämna någon arvsberättigad släkting. I bouppteckningen, som utvisade en behållning av 302 949 kronor, upptogos bland tillgångarna värdehandlingar till ett sammanlagt belopp av 263 277 kronor 20 öre.

Genom ett den 14 mars 1925 upprättat, av kammaradvokatfiskalsämbetet godkänt testamente hade Malmström förordnat, bland annat, att hans »egen-
dom i Boden med guldsmedslager, lagret av dyrbarare arbeten med perlor o.

brillianter, samt lösa perlor och briljanter o. stenar, perlcolliers Äkta perlor» skulle omhändertagas av »Sveriges Guldsmeds- o. Juvelerareförbunds» styrelse, som skulle av avkastningen därav utdela resestipendier till guldsmedslärlingar under vissa närmare angivna villkor. Genom Kungl. Maj:ts dom den 23 mars 1944 har fastslagits, att omförmälda värdehandlingar icke ingå i de tillgångar, som skola tillfalla förbundet.

Till allmänna arvsfonden har inlevererats dels kontant sammanlagt 98 013 kronor 61 öre, dels ock obligationer till ett nominellt värde av sammanlagt 196 000 kronor.

Hos Kungl. Maj:t har rörarbetaren Lars Jerker Martin Sundström i Stockholm anhållit, att ifrågavarande, allmänna arvsfonden tillfallna kvarlåtenskap måtte helt eller till skälig del avstås till honom.

Till stöd för ansökningen har sökanden anfört huvudsakligen följande. Sökanden vore son utom äktenskap till den avlidne. Denne hade visserligen icke lämnat sökanden någon nämnvärd hjälp till underhåll och uppfostran, men dock besökt det fosterhem, där sökanden vuxit upp, vid ett par tillfällen. Den avlidne hade vid den tidpunkt, då sökandens moder avlidit, utgått med planer att taga sökanden till sig. Av särskilda skäl hade emellertid så ej skett. Den avlidne syntes också hava upprättat ett testamente till sökandens förmån, vilket dock icke kunnat återfinnas. Vid vissa tillfällen under livstiden hade den avlidne uttalat, att sökanden skulle erhålla kvarlåtenskapen efter honom. Det måste, ansåge sökanden, uppenbarligen anses överensstämma med den avlidnes innersta vilja, att en väsentlig del av hans kvarlåtenskap tillfölle sökanden.

För styrkande av sina påståenden har sökanden hänvisat dels till vissa domstolsprotokoll, vari återgivas vittnesförhör, som för dödsfalls skull hållits med sju personer, dels ock intyg av komministern Ejnar Öhnell i Stockholm samt av kyrkoherden Oscar Håkansson och dennes hustru Margit Håkansson i Boden.

Av vittnesmålen må framhållas, att två vittnen vitsordat, att den avlidne vid besök i sökandens fosterhem, sedan sökandens moder avlidit, uttalat sin avsikt att taga sökanden till sig samt att ett vittne, den avlidnes hushållerska, såväl bestyrkt, att den avlidne vid ett tillfälle upprättat ett testamente till sökandens förmån, vilket icke senare kunnat återfinnas, som framhållit att den avlidne ofta talat om sin son och bland annat haft ett fotografi av denne i en skrivbordslåda.

Komministern Öhnells intyg, som utfärdats den 13 mars 1941, är av följande lydelse:

»I början av februari 1929 framlade jag i mitt hem i Boden inför ett antal ledande personer i staden och Överluleå socken en plan till ett flergrenat och mera omfattande allmänt ungdomsarbete framför allt i Bodens stad, vilket förslag vann alla närvarandes gillande.

När jag under den följande tiden tänkte mig in i detaljerna för planens realiserande och såg mig om efter lokal och nödiga penningmedel för verksamheten, föllo tankarna på den ekonomiskt synnerligen välsituerade juve-

leraren Lars Malmström, vilken möjligen kunde intresseras för att lämna något belopp.

Vid ett par samtal med Malmström ställde han sig icke direkt avvisande. Han sade sig t. o. m. med intresse ha hört talas om mina planer och ansåg situationen bland ungdomen vara sådan, att ett krafttag borde försökas. Emellertid sade han sig själv hava förpliktelser på nära håll av samma art, vilka han tyvärr försummat. Och så yppade han, att han hade en son, som han ofta tänkte på, Lars Jerker. Denne kallade sig nu Sundström, men hade tidigare burit namnet Malmström. Guldsmeden sade sig icke förstå namnändringen, vilken syntes ha gjort honom ledsen.

Av skilda orsaker hade jag icke anledning återkomma till bidraget för verksamheten. Jag började nämligen utreda möjligheten av samarbete med en privatperson, vilken redan bedrev ett litet pojkarbete och härför disponerade goda lokaler, och snart kom också min utnämning till kyrkoherdetjänsten i Kumla-Tärna och därmed förestående avflyttning från orten.

Emellertid framkastade jag en gång, då vi sammanträffade utanför Malmströms affär — vi möttes ibland där på mina promenader från min bostad till pastorsexpeditionen — det förslaget att Malmström skulle ha församlingen, enkannerligen ungdomsarbetet, i åtanke, då han skrev sitt testamente eller genom en donation. På den icke så allvarligt menade uppmaningen svarade emellertid Malmström vid detta tillfälle mycket eftersinnande och överraskande djupt allvarsamt, att han beslutat sig för att fullgöra sina förpliktelser mot den son han en gång talat om. Denne skulle hava hans kvarlåtenskap. Jag erinrar mig tydligt min förlägenhet och skamsenhet, då jag uppenbarligen icke tagit mannen så allvarligt, som han förtjänat, och jag minnes, att jag föll in i hans allvarliga ton, då jag en smula högtidligt och med hänsyftning på en vanlig testamentsformulering upprepade en fras, som jag ibland i mindre allvarliga sammanhang använder: 'Vilket Malmström alltså förklarar sin yttersta vilja och testamente vara?' På den frågan svarade Malmström ja och tillade: 'Anser inte kyrkoherden det vara rätt och billigt? Jag har nog ett samvete jag också, fast folk tycker jag är besynnerlig, och jag ville nog, att mina besparingar skulle komma till nytta.'

Jag dristade mig dock till en liten invändning genom att fråga något om, huruvida Malmström visste någonting om sonens möjligheter att göra arvet välsignelsebringande. Därpå svarades med en tystnad, som jag fattade som en förebräelse för min närgångenhet. Jag borde ju ock ha erinrat mig, att han någon gång tidigare antytt, att om sonen icke vore som han borde eller kunde vara, så ökade detta endast faderns skuld till sonen.

Sedermera kom denna sak icke mera på tal. Jag har emellertid glatt mig över det som jag tror speciella förtroende den gamle enstöringen visat mig. Jag uppfattade det hela som något av bikt och såsom rörande förhållanden, om vilka han aldrig talade med sin vanliga omgivning, och jag har också bevarat hans yttrande som ett förtroende från en gammal församlingsmedlem.

Ärendet aktualiserades emellertid för mig genom det egendomliga förhållandet, att jag förlidet år, snart efter Malmströms bortgång, fick såsom präst i Stockholm i uppdrag att söka utreda, huruvida sonen Lars Jerker Martin Malmström-Sundström vistades i Stockholm eller ej samt huruvida här kunde finnas anteckningar i ministerialböcker eller annorstädes, vilka kunde styrka hans släktskap med guldsmeden Malmström. I det sammanhanget kunde jag ej underlåta att vid ett tillfälle inför min uppdragsgivare, godsägare Oskar Sundström i Boden, antyda mina samtal med Malmström. Dessa ansågos dock icke, såvitt jag fattade rätt, vid den tidpunkten hava någon betydelse ur arvssynpunkt, enär testamente förelåge av senare datum än näm-

da våra samtal. Det må anmärkas, att jag ännu icke på något sätt trätt i förbindelse med den ifrågavarande sonen, varken personligen eller genom någon annan, och att min befattning med ärendet hittills varit av blott kyrkoboksföringsnatur. Ovanstående redogörelse har föranletts av en anmodan från nyssnämnda godsägare Sundström enligt brev av den 10 februari 1941 i sammanhang med en planerad framställning till arvtagaren-Arvsfonden om avstående av någon del av arvet till Lars Jerker Martin Sundström.»

Det av kyrkoherden Håkansson lämnade intyget, som utfärdats den 29 februari 1943, lyder på följande sätt:

»En tidig sommarmorgon 1936 sammanträffade jag jämte min hustru med numera avlidne guldsmeden Lars G. H. Malmström, Boden, på kyrkogården invid Överluleå kyrka. Vi hade båda som ärende att tillse våra respektive gravar. Jag kom då i samtal med herr Malmström, som den gången var ganska meddelsam om sina minnen från hembygden, släktförhållanden, m. m. Han berättade om åtskilliga resor från skilda länder i Europa och om en resa till U. S. A. Vid tanken på sin tämligen ovärdade grav, som han ansåg sig skött mycket illa — det var ju dock moderns grav — befarade han, att graven kanske även i framtiden skulle förbli ovärdad. Jag frågade honom då efter släktingar och anhöriga. På detta svarade herr Malmström, att han icke hade någon, som skulle taga hand om hans grav och fortsatte: 'Jag är ju ett »kärleksbarn». Men min far kom jag dock i förbindelse med så småningom och vistades i hans hem i Trosa. Efter hans död hade jag att mottaga ett mindre arv, vilket jag också skulle fördela bland andra halvsyskon i U. S. A. Jag gjorde därför en resa till U. S. A. och sökte upp släktingarna. Men den resan vållade mig endast obehag och förtret'. Jag frågade då herr Malmström, vem som skulle komma att ärva hans förmögenhet, om det skulle bli statens arvsfond. På detta svarade herr Malmström följande: 'Jag har också ett »kärleksbarn», en son. Förresten har jag skrivit en liten lapp'.»

Länsstyrelsen i Norrbottens län har, då utredningen i ärendet gåve vid handen, att Sundström med största sannolikhet vore son utom äktenskap till Malmström, anført, att det syntes länsstyrelsen med hänsyn till omständigheterna billigt, att skälig del av arvet avstodes till förmån för Sundström.

Kammaradvokatfiskalsämbetet har anført.

Av den i ärendet förebragta utredningen anser ämbetet framgå, att sökanden, som är född den 10 november 1902, är son utom äktenskap till den avlidne, samt att han lever under förhållandevis mindre goda ekonomiska omständigheter. Beträffande frågan, huruvida sökanden kan anses hava stått den avlidne i livstiden nära, kan enligt ämbetets mening detta icke anses hava varit fallet. Enligt vad som upplysts har sökanden endast flyktigt sammanträffat med den avlidne vid ett par tillfällen under sökandens barnaår. Därest den avlidnes avsikt att taga sökanden till sig, då denne ännu var barn, kommit att verkställas, är det ej osannolikt, att den avlidne skulle hava ihågkommit sökanden i sitt testamente, men då sagda avsikt icke kom att fullbordas, synes den avlidne snart hava kommit på andra tankar. Möjligen synes sökandens ändring av sitt tillnamn från Malmström till Sundström hava ingivit den avlidne den föreställningen, att sökanden icke ville kännas vid honom, vilket synes hava verkat avkylande på den avlidnes känslor, och när sökanden under sin värnpliktstjänstgöring — enligt hans egen till ämbetet muntligen meddelade uppgift år 1924 — ville göra ett besök hos den avlidne, blev han icke mottagen av denne. Följande år, närmare angivet den 14 mars

1925, upprättade den avlidne ett testamente, i vilket sökanden icke omnämmts. Någon sinnesändring till sökandens förmån synes icke heller hava ägt rum hos den avlidne de närmaste åren, enär han den 21 november 1932 inför två vittnen bekräftade innehållet i nämnda testamente utan att därtill göra någon ändring eller tillägg. Ännu år 1935 har den avlidne uppenbarligen haft samma ogynnsamma inställning till sökanden, vilket framgår av ett av vittnet Olaus Wassdahl i Boden i ovannämnda rättegång avgivet vittnesmål vid Överluleå tingslags häradsrätt, enligt vilket den avlidne för vittnet om talat att det varit hans avsikt att taga till sig sin son, men att han icke fått detta för sonens fosterföräldrar, varför han icke vidare brydde sig om sonen eller — som uttrycket lytt — »givit honom fan». År 1936 synes dock den avlidnes inställning mot sonen hava blivit gynnsammare att döma av det av kyrkoherden Oscar Håkansson avgivna, handlingarna i ärendet bifogade intyg, enligt vilket den avlidne synes hava haft för avsikt att upprätta ett förordnande till förmån för sonen, ehuru denna avsikt tydligen icke kommit att verkställas. Med hänsyn till vad i ärendet förekommit anser sig ämbetet icke kunna tillstyrka, att hela den behållning, som efter den avlidne tillfallit allmänna arvsfonden avstås till förmån för sökanden. Däremot tala billighetsskäl för ett avstående till sökanden av en del av sagda behållning, enär den omständigheten, att sökanden icke lyckats komma i kontakt med den avlidne, berott på förhållanden, över vilka sökanden icke kunnat råda. I sammanhang härmed vill ämbetet åberopa Kungl. Maj:ts beslut *dels* den 26 maj 1939 angående avstående av allmänna arvsfondens rätt till arv efter kusken Anders Andersson från Sinclairsholm i Gumlösa socken, *dels ock* den 28 april 1944 angående avstående av fondens rätt till arv efter hemmansägaren Lars Hansson från Skurups socken. I det förra fallet förelåg icke visshet, endast stor sannolikhet för att sökanden Elsa Jönsson, född Stjärnström, var den avlidnes dotter utom äktenskap, och var icke visat, att hon stått den avlidne i livstiden nära. I det senare fallet avstods till förmån för den avlidnes son utom äktenskap Hans Gunar Österling hela den avlidnes kvarlåtenskap, enligt bouppteckningen efter honom uppgående till ett belopp av 53 654 kronor 96 öre.

Med hänsyn till vad sålunda anförts har ämbetet ansett sig kunna tillstyrka, att av den kvarlåtenskap, som tillfallit allmänna arvsfonden efter den avlidne, ett belopp av 50 000 kronor avstås till förmån för sökanden.

De upplysningar, som lämnats i förevarande ärende, giva enligt min mening tydligt vid handen, att sökanden var utomäktenskaplig son till den avlidne. Denne har visserligen icke i nämnvärd mån bidragit till sökandens underhåll under uppväxttiden, men den senare har uppenbarligen icke varit honom främmande. Av vittnesutsagor framgår, att den avlidne ofta talat om sonen, vars fotografi han förvarat i sitt skrivbord, att han vid olika tillfällen haft för avsikt att skriva testamente till sonens förmån och en gång uppsatt ett sådant, ehuru detta icke kunnat återfinnas, samt att han ett par gånger besökt sonen och därvid hyst en önskan att taga denne till sig. Det synes mig sannolikt, att de intyg, som avgivits av komministern Öhnell och kyrkoherden Håkansson och vilka jag i det föregående återgivit, lämna en riktig bild av den avlidnes tankar och känslor i fråga om sonen. På grund härav ansluter jag mig till den av länsstyrelsen i Norrbottens län och kammaradvokatfiskalsämbetet omfattade meningen, att viss del av ifrågavarande arv

*Före-
draganden.*

bör avstås till sökanden. Det belopp, som ifrågasatts av kammaradvokatfiskalsämbetet, synes mig lämpligt avvägt.

Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att av den allmänna arvsfonden tillfallna kvarlåtenskapen efter guldsmeden Lars Gustaf Hampus Malmström från Boden ett belopp av 50 000 kronor må avstås till Lars Jerker Martin Sundström.

13:o.

Rätten till arv efter direktören Adolf Philip Möller från Hälsingborg. Direktören Adolf Philip Möller från Hälsingborg, vilken var född den 8 augusti 1873, avled den 8 oktober 1942 utan att, såvitt framgår av en efter honom upprättad bouppteckning, efterlämna någon arvsberättigad släkting. Behållningen i boet efter honom uppgick enligt bouppteckningen till 705 345 kronor 28 öre. Av kvarlåtenskapen har ett belopp av 704 034 kronor 59 öre inlevererats till allmänna arvsfonden. Slutredovisning har emellertid ännu icke avgivits.

Till god man för allmänna arvsfonden vid boutredningen efter den avlidne har förordnats advokaten C. J. Lindahl i Hälsingborg.

I proposition nr 131 till 1944 års riksdag, punkten 8, föreslog Kungl. Maj:t riksdagen medgiva *ej mindre* att av den allmänna arvsfonden tillfallna kvarlåtenskapen efter Möller finge avstås till Kristliga föreningen av unga män i Hälsingborg dels ett belopp, motsvarande allmänna arvsfondens fordran hos K.F.U.M:s i Hälsingborg fastighetsaktiebolag enligt två skuldebrev å tillhopa 12 000 kronor jämte ränta, dels ock 10 aktier i fastighetsaktiebolaget, till Karin Paulsson vissa lösören, i bouppteckningen efter Möller upptagna till ett värde av 779 kronor 55 öre, till Ellen Cornelia Dalvig ett belopp av 4 000 kronor, ävensom vad som erfordrades för beredande av livräntor under deras återstående livstid med 900 kronor om året åt Christina Dorotea Månsson från och med den 1 januari 1944 och med 1 200 kronor om året åt Karin Paulsson från och med den 1 april 1943, *än även* att allmänna arvsfondens i anledning av arv efter Möller uppkomna fordringar hos Nils Folke Persson, Bror Edvin Bernhardsson och Hedin Gotthard Andersson finge efterskänkas, beträffande fordringen hos Andersson dock med undantag för en fordran å 2 300 kronor enligt ett den 22 mars 1932 utfärdat skuldebrev jämte ränta å sagda fordran från och med den 1 september 1942, samt att arvsfondens av samma anledning uppkomna fordran hos Thyra Antipa Johansson, född Andersson, finge nedsättas till 7 000 kronor. Riksdagen biföll förslaget (skrivelse den 18 april 1944, nr 183).

Av förenämnda personer var Christina Dorotea Månsson kusin till den avlidne.

Hos Kungl. Maj:t hava nu Hälsingborgs arbetsnämnd för blindas sömmerskan Karin Beata Holm i Ängelholm, lantarbetaren Janne Andersson i Rese-

kroken, Jonstorp, förre byggnadsarbetaren Kristian Andersson i Klippan och lantbrukaren Carl Leonard Persson i Tranekärr, Jonstorp, anhållit, att till dem måtte avstås vissa delar av den allmänna arvsfonden tillfallna kvarlåtenskapen efter den avlidne.

Genom beslut denna dag har Kungl. Maj:t funnit den av Hälsingborgs arbetsnämnd för blinda gjorda ansökningen icke föranleda någon Kungl. Maj:ts åtgärd.

Karin Beata Holm har anhållit, att henne måtte tillerkännas en årlig livränta å 300 kronor.

Sökanden, som är född den 24 november 1873, var kusin till den avlidne.

Till stöd för ansökningen har sökanden anfört, att hon sedan flera år tillbaka kunnat utföra endast obetydligt arbete samt att den avlidne under denna tid bidragit till hennes uppehälle med belopp, uppgående till sammanlagt minst 300 kronor om året.

Gode mannen har anfört.

Enligt uppgift från ordföranden i Ängelholms stads fattigvårdsstyrelse åtnjuter Karin Holm folkpension med 33 kronor 20 öre per månad jämte därå utgående dyrtidstillägg. Hon erhåller dessutom från fattigvården hyresbidrag med 30 kronor i månaden jämte fritt bränsle. Enligt ordförandens förmenande vore Karin Holm numera helt arbetsoförmögen och förty hänvisad att leva av sin folkpension och fattigvård. Då hon vore en skötsam och ordentlig människa i stort behov av den hjälp, hon kunde få, ansåge ordföranden hennes framställning av bidrag synnerligen behjärtansvärd. Den avlidnes husföreståndarinna fröken Karin Paulsson har vid förfrågan förklarat sig väl känna till, att Möller alltid ömmat såväl för sin fattiga kusin Karin Holm som för hennes framlidna moder samt att han brukat giva dem ekonomiskt bistånd. Av Möllers senaste kassabok avseende tiden november 1941—augusti 1942 framgår, att Möller såsom gåva till Karin Holm utbetalat den 23 december 1941 kronor 100:— samt den 20 april 1942 kronor 100:—.

Ängelholms fattigvårdsstyrelse har enligt beslut den 8 februari 1944 förbundit sig, att — därest Karin Beata Holm ur Möllers kvarlåtenskap tillerkändes en livränta — icke ur livräntan utsöka styrelsens fordran på grund av Holm lämnad fattigvård.

Magistraten i Hälsingborg har tillstyrkt bifall till ansökningen.

Länsstyrelsen i Malmöhus län har anfört.

Av utredningen framgår att Möller under livstiden visat hjälpsamhet och välvilja mot sökanden, varför det synes troligt att, därest han lämnat efter sig testamentariska föreskrifter, sökanden skulle därvid hava blivit ihågkommen. Med hänsyn härtill och då sökanden, som har det ekonomiskt knappt, stått i nära släktskapsförhållande till den avlidne, anser länsstyrelsen skäl föreligga för bifall till framställningen.

Kammaradvokatfiskalsämbetet har, då sökanden, som vore kusin till den avlidne, levde i knappa ekonomiska omständigheter samt den avlidne under sin livstid syntes hava bidragit till sökandens uppehälle, tillstyrkt bifall till ansökningen. Den ifrågasatta livräntan borde enligt ämbetet utgå från och med den 1 januari 1944 ur allmänna arvsfondens livräntefond.

Janne Andersson har anhållit, att honom måtte tillerkännas en årlig livränta å 900 kronor.

Sökanden, som är född den 15 juni 1881, var kusin till den avlidne.

Till stöd för ansökningen har sökanden anfört, att han befunne sig i små ekonomiska omständigheter, att Möller plägat skänka honom smärre penningbelopp ävensom att Möller yttrat, att han skulle ihågkomma sökanden i sitt testamente.

Gode mannen har anfört.

Möller har haft ett flertal släktingar i ekonomiskt små omständigheter. Han har visat stor hjälpsamhet mot sina fattiga släktingar. En del av dem har hjälpts med lån, en del har fått tämligen regelbundna bidrag och en del har hjälpts med mera tillfälliga gåvor vid förekommande behov. *Janne Andersson* synes ha tillhört den sistnämnda kategorien. Den avlidnes hushållerska fröken *Karin Paulsson*, som varit nära förtrogen med hans förhållanden, har uppgivit, att Möller alltid ömmat för sin fattige kusin. Hon kände till att Möller vid flerfaldiga tillfällen, då *Janne Andersson* haft det besvärligt, hjälpt honom med kontanta gåvor, vars storlek hon dock icke närmare kände till. Av Möllers senaste kassabok avseende tiden november 1941—augusti 1942 framgår, att han i början av febuari månad 1942 såsom gåva till *Janne Andersson* utbetalt 50 kronor. Såvitt framgår av kassaboken har under ifrågavarande tid ingen annan utbetalning gjorts till *Andersson*. Även om de av *Andersson* erhållna gåvorna ej uppgått till något större belopp, torde icke kunna bortses ifrån, att *Andersson* till följd av Möllers frånfälle förlorat ett stöd, som vid *Anderssons* tilltagande ålder och därmed följande nedsättning av arbetsförmågan sannolikt skulle hava blivit av större betydelse för honom än tidigare. Med hänsyn härtill synes icke opåkallat, att *Andersson* tillerkännes en mindre livränta ur kvarlåtenskapen.

Länsstyrelsen i Malmöhus län har tillstyrkt, att sökanden tillerkännes en mindre livränta ur kvarlåtenskapen efter Möller.

Kammaradvokatfiskalsämbetet har, då sökanden vore kusin till Möller och det vore utrett att han i viss mån stått Möller i livstiden nära samt levde under knappa ekonomiska omständigheter, ansett skäl föreligga för att någon del av kvarlåtenskapen efter Möller avstodes till förmån för sökanden. Beträffande storleken av denna kvarlåtenskapsdel har ämbetet ansett sig kunna förorda, att av kvarlåtenskapen avstodes ett belopp tillräckligt för beredande av en livränta å 600 kronor om året åt sökanden. Livräntan borde utgå ur allmänna arvsfondens livräntefond.

Kristian Andersson har anhållit att ur Möllers kvarlåtenskap erhålla aningen visst belopp, förslagsvis 10 000 kronor, eller ock en lämplig livränta.

Sökanden, som är född den 23 november 1873, var kusin till Möller.

Till stöd för ansökningen har sökanden bland annat anfört, att han befunne sig i små ekonomiska omständigheter samt att Möller vid flera tillfällen skulle hava uttalat, att han ville hjälpa sökanden ekonomiskt.

Gode mannen har yttrat bland annat.

Möllers husföreståndarinna *Karin Paulsson* har på förfrågan uppgivit, att hon icke kan erinra sig att *Kristian Andersson* någonsin besökt sin kusin Möller eller att den sistnämnde omtalat, att han hjälpt eller lovat hjälpa An-

dersson. Något närmare vänskapsförhållande synes följaktligen ej ha rått dem emellan. Möllers senaste kassabok avseende tiden november 1941—augusti 1942 innehåller ingen anteckning om någon utbetalning i form av gåva eller annorledes till Kristian Andersson. Några andra skäl för bifall till ansökningen än Anderssons svaga ekonomi och hans släktskap till Möller synes alltså icke föreligga. Därest dessa skäl skulle anses tillräckliga att motivera ett bifall till ansökningen torde väl i varje fall något annat avstående ur kvarlåtenskapen till Anderssons förmån ej böra ifrågakomma än att tillerkänna honom en mindre årlig livränta.

Länsstyrelsen i Malmöhus län har tillstyrkt, att sökanden tillerkännes en mindre årlig livränta.

Kammaradvokatfiskalsämbetet har, då sökanden vore kusin till Möller och levde under knappa ekonomiska omständigheter, funnit skäl föreligga, att någon del av kvarlåtenskapen avstodes till förmån för sökanden, samt förordat att ur kvarlåtenskapen avstodes ett belopp tillräckligt för beredande av en livränta å 480 kronor om året åt sökanden. Livräntan borde utgå ur allmänna arvsfondens livräntefond.

Carl Leonard Persson har anhållit, att ett belopp av 3 500 kronor, som han jämte därå belöpande ränta inbetalat till allmänna arvsfonden till gäldande av arvsfonden på grund av ifrågavarande arv tillfallen fordran hos honom, måtte återbetalas.

Sökanden är född den 9 september 1883.

Till stöd för ansökningen har sökanden anfört, att hans hustru var kusinbarn till Möller samt att han befunne sig i små ekonomiska omständigheter. Därjämte har sökanden framhållit, att Möller, då sökanden vissa år haft svårighet att betala ränta å skulden, efterskänkt sin räntefordran samt även ställt i utsikt att vid tillfälle helt avskrika sin fordran.

Gode mannen har anfört.

Enligt reversens lydelse skulle ränta å densamma utgå efter 5 procent, men hade enligt för honom företedda räntekvitton och skrivelser ej beräknats högre än efter 4 procent. Sagda ränta syntes i regel ha ordentligt betalats av Persson, men han hade enligt uppgift av den avlidnes husföreståndarinna, vid olika tillfällen, då Persson haft svårt att betala räntan, fått densamma helt eller delvis efterskänkt. Däremot hade ej kunnat utrönas, vare sig huruvida Möller därutöver ekonomiskt bisträckt familjen Persson eller haft för avsikt att efterskänka ifrågavarande fordran. Perssons uppgift, att hans hustru Heddas fader och Möller varit kusiner, hade bekräftats. Likaså hade gode mannen inhämtat, att Möller städse visat största intresse för sin kusindotter och uppenbarligen aldrig själv skulle ha vidtagit någon åtgärd för indrivning av sin fordran.

Länsstyrelsen i Malmöhus län har tillstyrkt bifall till ansökningen.

Kammaradvokatfiskalsämbetet har anfört.

Av i ärendet förebragt utredning får anses framgå, att Möller, med vars kusinbarn sökanden är gift, hyst ett med hänsyn till föreliggande skyldskapsförhållande förstäeligt intresse för sökandens och hans familjs fortkomst. Då sökanden sålunda får anses hava stått Möller i livstiden nära, och då sökanden och hans familj befinna sig i mindre goda ekonomiska om-

ständigheter, synas billighetsskäl tala för bifall till ansökningen, så mycket mera som tidigare under likartade omständigheter medgivits avstående av fonden genom Möllers död tillfallna fordringar.

Ämbetet har hemställt, att den allmänna arvsfonden såsom arvtagare efter Möller tillkommande fordran hos sökanden å 3 500 kronor jämte å nämnda belopp för tiden efter den 8 oktober 1942 till betalningsdagen den 5 augusti 1943 belöpande ränta måtte efterskänkas och att medlen måtte få återbetalas till sökanden.

*Före-
draganden.*

Även jag förordar, att envar av Karin Beata Holm, Janne Andersson och Kristian Andersson, som voro kusiner till den avlidne och, enligt vad handlingarna utvisa, leva under mindre goda ekonomiska förhållanden, beredes en årlig livränta att utgå under återstående livstid.

Liksom kammaradvokatfiskalsämbetet finner jag, att de årliga livräntebeloppen skäligen böra bestämmas till 300 kronor åt Karin Beata Holm, 600 kronor åt Janne Andersson och 480 kronor åt Kristian Andersson.

I enlighet med vad jag tidigare anfört böra livräntorna inköpas hos pensionsstyrelsen. Om livräntorna börja utgå den 1 juli 1945 skulle, enligt vad jag inhämtat, för desammas inköpande åtgå i runda tal respektive 3 000, 7 600 och 4 400 kronor.

För tiden från och med den 1 januari till och med den 30 juni 1945 synas mig Karin Beata Holm, Janne Andersson och Kristian Andersson böra beredas understöd med respektive 25, 50 och 40 kronor i månaden eller alltså med sammanlagt respektive 150, 300 och 240 kronor, att utgå av ifrågasvarande kvarlåtenskap.

Beträffande ansökningen av Carl Leonard Persson, vilken enligt vad handlingarna i ärendet utvisa stått den avlidne nära och befinner sig i små ekonomiska omständigheter, anser jag billighetsskäl tala för att det belopp av 3 500 kronor, som utgjorde allmänna arvsfondens fordran hos Persson och som han inbetalat till fonden, återbetalas till honom.

Under åberopande av vad sålunda anförts hemställer jag, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att av den allmänna arvsfonden tillfallna kvarlåtenskapen efter direktören Adolf Philip Möller från Hälsingborg må avstås

dels vad som åtgår för beredande genom pensionsstyrelsens frivilliga försäkring av livräntor från och med den 1 juli 1945 åt följande personer under deras återstående livstid, nämligen åt Karin Beata Holm med 300 kronor om året, åt Janne Andersson med 600 kronor om året och åt Kristian Andersson med 480 kronor om året,

dels, såsom understöd för tiden den 1 januari—den 30 juni 1945, 150 kronor åt Karin Beata Holm, 300 kronor åt Janne Andersson och 240 kronor åt Kristian Andersson,

dels ock ett belopp av 3 500 kronor åt Carl Leonard Persson.

14:o.

Rätten till arv efter Ida Nilsson från Hällaryds socken. Ida Nilsson från Hällaryds socken, Blekinge län, vilken var född utom äktenskap den 1 november 1864, avled den 19 juni 1943 utan att, såvitt framgår av en efter henne upprättad bouppteckning, efterlämna någon arvsberättigad släkting. Behållningen i boet efter henne uppgick enligt bouppteckningen till 10 697 kronor 48 öre. Kvarlåtenskapen efter den avlidna har ännu icke redovisats till allmänna arvsfonden.

Hos Kungl. Maj:t hava skraddarmästaren Ernst Joel Svensson i Trenså, Hällaryds socken, Bernhardina Elvira Nilsson, född Svensson, i Gäddeviksås, Tingsås socken, och grovarbetaren Julius Svensson i Froarp, Asarums socken, anhållit, Ernst Joel Svensson, att han måtte erhålla ifrågavarande allmänna arvsfonden tillfallna kvarlåtenskap, och de två andra sökandena, att högsta möjliga belopp av kvarlåtenskapen måtte tilldelas dem.

Sökandena äro födda, Ernst Joel Svensson den 5 september 1908, Bernhardina Elvira Nilsson den 13 januari 1883 och Julius Svensson den 19 oktober 1878. De två sistnämnda, som äro syskon, voro kusiner till den avlidna å modernesidan. Den avlidna efterlämnade ytterligare två kusiner å modernesidan i en annan gren. Ernst Joel Svensson är gift med Ruth Linnéa Svensson, född Lundquist. Denna, som är född den 26 juli 1900, var kusinbarn till den avlidna.

Ernst Joel Svensson har till stöd för sin ansökning anfört, att den avlidna under en lång följd av år umgåtts i hans och hans hustrus hem och dessförinnan i hustruns föräldrahem, att den avlidna därvid ofta mottagit gåvor i form av mat och kläder och tidvis även åtnjutit fri kost samt att den avlidna, på tal om sin kvarlåtenskap, yttrat, att den skulle tillfalla sökanden och dennes hustru.

Bernhardina Elvira Nilsson har till stöd för sin ansökning anfört, att den avlidna under tidigare år vistats mycket i hennes hem och att hon vore sjuklig och i små ekonomiska omständigheter.

Julius Svensson har till stöd för sin ansökning anfört, att den avlidna tidigare vistats mycket i hans hem samt att hans arbetsförmåga på grund av ålder avtog för varje år.

Länsstyrelsen i Blekinge län har anfört i huvudsak följande.

Ernst Joel Svensson är svärson till en kusin till den avlidna samt kan anses hava stått den avlidna i livstiden nära. De båda övriga sökkandena äro kusiner till den avlidna. Då skäl för bifall till de gjorda ansökningarna på grund härav samt med hänsyn jämväl till sökandenas ekonomiska ställning torde få anses föreligga, får länsstyrelsen för sin del föreslå, att allmänna arvsfondens rätt till arv efter Ida Nilsson måtte till $\frac{1}{3}$ avstås till förmån för envar av sökandena.

Kammaradvokatfiskalsämbetet har i huvudsak anfört följande.

Av utredningen synes framgå, att sökanden Ernst Svensson stått den avlidna i livstiden nära samt att Svensson befinner sig i små ekonomiska om-

ständigheter. Beträffande de båda övriga sökandena kan av utredningen icke sägas framgå, att de stått den avlidna i livstiden nära. Då sistnämnda sökande äro kusiner till den avlidna, befinna sig i små ekonomiska omständigheter samt hava uppnått en jämförelsevis hög ålder, får stadgandet i 5 kap. 3 § lagen den 8 juni 1928 om arv emellertid anses vara tillämpligt jämväl å dessa sökande. Fog torde därför finnas för bifall till samtliga förevarande ansökningar. Ämbetet håller för sin del före, att sökanden Ernst Svensson, som stått den avlidna i livstiden nära och i vilkens hem den avlidna åtnjutit förmåner av skilda slag, bör tillerkännas en något större del av kvarlåtenskapen efter den avlidna än Bernhardina Nilsson och Julius Svensson. Beträffande storleken av de andelar, som skola avstås till sistnämnda båda sökande, anser ämbetet den arvsordning, som gällt innan lagen den 8 juni 1928 om arv trätt i kraft, utgöra lämplig grundval för andelarnas beräknande.

Ämbetet har i enlighet härmed föreslagit, att ett belopp av 3 000 kronor av kvarlåtenskapen efter den avlidna skulle avstås till förmån för sökanden Ernst Joel Svensson samt att av återstående behållning en fjärdedel skulle avstås till förmån för vardera av sökandena Bernhardina Elvira Nilsson och Julius Svensson.

*Före-
draganden.*

För egen del förordar jag, att Ernst Joel Svensson och hans hustru Ruth Linnéa Svensson, född Lundquist, vilka enligt vad handlingarna utvisa stått den avlidna nära och leva under mindre goda ekonomiska förhållanden, tillerkännas 3 000 kronor av ifrågavarande kvarlåtenskap. Av återstående behållning torde, såsom kammaradvokatfiskalsämbetet föreslagit, en fjärdedel avstås till vardera av Bernhardina Elvira Nilsson och Julius Svensson, vilka voro den avlidnas kusiner och leva under mindre goda ekonomiska förhållanden.

Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att av den allmänna arvsfonden tillfallna kvarlåtenskapen efter Ida Nilsson från Hällaryds socken må avstås 3 000 kronor åt Ernst Joel Svensson och dennes hustru Ruth Linnéa Svensson, född Lundquist, samt att av härefter återstående del av kvarlåtenskapen må avstås en fjärdedel åt vardera av Bernhardina Elvira Nilsson, född Svensson, och Julius Svensson.

15:o.

Rätten till arv efter Mathilda Elfrida (Frida) Nilsson, född Liberg, från Stockholm. Änkan Mathilda Elfrida (*Frida*) Nilsson, född Liberg, från Stockholm, vilken var född den 3 november 1869, avled den 18 september 1943 utan att, såvitt framgår av en efter henne upprättad bouppteckning, efterlämna någon arvsberättigad släkting. Behållningen i boet efter henne uppgick enligt bouppteckningen till 101 984 kronor 93 öre. Kvarlåtenskapen efter den avlidna har ännu icke redovisats till allmänna arvsfonden.

Bland tillgångarna i boet upptogos i bouppteckningen bland annat lösören till ett värde av 7 187 kronor 50 öre.

Till god man för allmänna arvsfonden vid boutredningen efter den avlidna har förordnats förste amanuensen vid Stockholms rådhusrätt H. Sandberg.

Hos Kungl. Maj:t har Elsa Karolina Elisabet Nilsson, född Lidberg, anhållit, att allmänna arvsfondens rätt till ifrågavarande arv måtte avstås till förmån för henne.

Sökanden, som är född den 25 februari 1897, är änka efter Frida Nilssons den 18 oktober 1931 avlidne son, legitimerade läkaren Gösta Nilsson.

Till stöd för ansökningen har sökanden anfört bland annat.

Sökandens svärmor hade under sin livstid vid upprepade tillfällen i olika sammanhang uttalat, att sökanden skulle komma i åtnjutande av kvarlåtenskapen efter hennes död, och hon hade även företagit förberedande åtgärder i syfte att tillförsäkra sökanden en betryggande årsinkomst redan dessförinnan, då hon helt plötsligt och oväntat avled i följd av en hjärtattack. Anledningen till denna välvilliga inställning gentemot sökanden från Frida Nilssons sida var *dels* den ömsesidiga tillgivenhet, som bestod dem emellan, *dels* det förhållandet, att sökanden under sitt äktenskap, antagligen såsom följd av tidvis ogynnsamma bostadsförhållanden, under vilka hennes man och hon i hans läkaranställningar nödgades leva, ådragit sig en kronisk ledgångsreumatism, som genom därav följande sjukliga förändringar i finger-, hand- och knäleder gjort henne oförmögen till arbete, vartill sedermera tillstött en mycket kraftnedsättande och allvarlig astma, *dels* den omständigheten, att sökandens man icke efterlämnat tillgångar, som kunnat förslå till sökandens försörjning, och som nu vore i huvudsak förbrukade.

Till belysning såväl av det nära förhållandet, som ägt bestånd mellan sökanden och den avlidna, och av den hjälp denna plägat lämna sökanden, som också av den önskan, som den avlidna i livstiden hyst att söka åt henne bereda en årlig årsinkomst av sådan storlek, att ekonomiska bekymmer för henne icke vidare skulle behöva ifrågakomma, har sökanden åberopat vissa vid ansökningen fogade intyg. Härefter har sökanden anfört.

Som av dessa intyg framginge, hade Frida Nilsson vid skilda tillfällen uttalat sin avsikt att träffa sådana arrangemang för sökanden, att denna skulle kunna erhålla en betryggande årsinkomst icke understigande 7 000 kronor, och Frida Nilsson hade med en av intygsgivarna även diskuterat olika förslag i sådant hänseende samt slutligen i början av juli 1943 givit sistnämnda intygsgivare ett direkt uppdrag att söka genomföra hennes avsikt genom att inköpa en fastighet, vars avkastning skulle tillkomma sökanden. Att denna plan icke kom att realiseras före Frida Nilssons frånfälle hade icke berott av någon ändring i hennes önskemål eller därav betingade andra instruktioner, utan allenast av omständigheter, över vilka hon icke själv kunnat råda. Då Frida Nilssons avsikt varit att tillförsäkra sökanden en betryggande årsinkomst, och det för henne väsentliga givetvis vore att ernå möjlighet att bestrida sina levnadsomkostnader, vore det för tillgodoseendet av det av Frida Nilsson omfattade syftet och ändamålet med förevarande ansökning icke nödvändigt, att kvarlåtenskapen efter Frida Nilsson, i den mån den utgjordes av kontanta medel eller räntebärande tillgångar, ställdes till sökandens fria förfogande, utan kunde, därest ett avstående av kvarlåtenskapen till sökanden icke skulle

anses kunna ifrågakomma, nämnda syfte vinnas därigenom att ifrågavarande tillgångar ställdes under förvaltning av god man med föreskrift, att därå fallande avkastning skulle tillgodoföras sökanden. Vad däremot beträffade i kvarlåtenskapen ingående lösörebo anhölle sökanden, att detsamma i dess helhet måtte tillkomma henne, enär det icke syntes inbringa något mera avsevärt belopp vid en eventuell försäljning men för henne representerade ett affektionsvärde, som, i den ensamhet vari hon nu levde, finge anses mer än uppväga de relativt obetydliga belopp, som vid en realisation av lösöreboet skulle kunna åvägabringas.

Gode mannen har beträffande sökandens begäran att erhålla dödsboets lösöre ansett det kunna ifrågasättas, huruvida hon ägde möjlighet att taga hand om och verkligen hade för avsikt att behålla detsamma eller om det icke snarare kunde med skäl befaras att hon komme att förvandla detsamma i kontanter. Sökanden hade för övrigt, anför gode mannen, uppgivit, att en del möbler i den av Frida Nilsson bebodda lägenheten, bl. a. en salongsmöbel, vore hennes egendom och som skäl för att dessa vore stående i Frida Nilssons lägenhet föreburit, att hon själv icke hade utrymme för desamma. Vid försäljning å offentlig auktion av lösöret skulle detta enligt gode mannens förmenande komma att inbringa en försäljningssumma, väsentligt överstigande i bouppteckningen åsatta värdet.

Överståthållarämbetet har anförde.

Av de vid ansökningen fogade intygen synes utan tvivel framgå, att Elfrida Nilsson och sökanden stått varandra nära samt att sökandens ekonomiska förhållanden äro sådana, att hon är i behov av ekonomiskt bistånd för sitt uppehälle. Överståthållarämbetet finner förty sådana omständigheter vara för handen, som i 5 kapitlet 3 § lagen om arv angivas såsom villkor för att arvsfonden tillfaller arv må helt eller delvis avstås. Såsom sökanden själv i ansökningen antytt, torde hon bliva till fullo betjänt med att tillgodonjuta allenast avkastningen av en större eller mindre del av den avlidnas kvarlåtenskap i form av värdehandlingar. I vilken omfattning arvsmedel efter Elfrida Nilsson böra avskiljas från den avlidnas förmögenhet för att trygga sökandens uppehälle, är givetvis beroende av storleken av den inkomst, som sökanden anses skäligen böra få till sitt förfogande. Med hänsyn såväl till arten av det yrke, sökandens framlidne make haft, som till de utgifter, sökandens sjuklighet drager med sig, synes å ena sidan sökandens inkomstnivå icke böra bestämmas för snävt. Å andra sidan må dock framhållas, att sökanden själv har, låt vara jämförelsevis obetydliga, tillgångar men även skulder till belopp av över 7 000 kronor. Hennes inkomstläge synes ämbetet i varje fall böra vid bifall till ansökningen så bestämmas, att inkomsten skänker henne ekonomisk möjlighet att kvarbo i sin »inköpta» bostadslägenhet. Den handlingarna bifogade förteckningen över sökandens lösörebo synes giva vid handen, att detta är tämligen oansenligt. Med hänsyn härtill och till sökandens egenskap av änka efter Elfrida Nilssons enda barn torde det få anses rimligt, att det i arvet ingående lösöreboet i sin helhet avstås till sökanden.

Under åberopande av vad sålunda anförts har överståthållarämbetet tillstyrkt, att sökanden tillförsäkras rätt att uppbära avkastning till skäligt belopp av det ifrågavarande, allmänna arvsfonden tillfallna arvet samt att sökanden medgives rätt att övertaga det i arvet ingående lösöreboet.

Kammaradvokatfiskalsämbetet har anförde.

Av den i ärendet förebragta utredningen finner ämbetet framgå, att den avlidna i viss omfattning ekonomiskt bistått sökanden, som är hennes svärdotter, samt att den avlidna haft för avsikt att bidraga till tryggande av sökandens framtida försörjning, varför sökanden lärer få anses hava stått den avlidna i livstiden nära. I anledning härav och då sökanden enligt intyg av läkare är på grund av sjukdom oförmögen att genom eget arbete förvärva sitt uppehälle samt inom en icke alltför avlägsen framtid kan förut sättas hava förbrukat det kapital, hon på sin tid erhållit efter sin framlidne make, synes ansökningen av billighetsskäl förtjäna beaktande. Beträffande storleken av det belopp, som skulle efterskänkas till sökanden, finner ämbetet lämpligast att viss årlig livränta tillerkännes henne. Med hänsyn tagen till samtliga i ärendet förekomna omständigheter synes livräntan lämpligen kunna bestämmas till 250 kronor i månaden eller sålunda 3 000 kronor om året. För beredande av den föreslagna livräntan torde erforderligt belopp böra överföras till den genom Kungl. Maj:ts beslut den 11 september 1931 inrättade, under statskontorets förvaltning stående »allmänna arvsfondens livräntefond». Vidkommande sökandens framställning att erhålla den avlidnas lösörebo kan ämbetet med särskilt beaktande av vad gode mannen för arvsfonden uti avgivet yttrande anfört icke tillstyrka bifall till ansökningen i denna del i vad sökanden därigenom skulle erhålla hela lösöreboet. Där emot torde vissa billighetsskäl tala för att sökanden erhåller någon del av lösöret. Ämbetet, som anmodat gode mannen att tills vidare icke vidtaga åtgärder för lösöreboets föryttrande, ifrågasätter därför, huruvida sökanden icke må förklaras berättigad att efter eget gottfinnande ur boet uttaga lösören med sammanlagt bouppteckningsvärde av förslagsvis intill 3 500 kronor.

Den avlidna har uppenbarligen, enligt vad handlingarna i förevarande ärendet utvisa, hyst en önskan att kunna trygga sökandens framtida ekonomiska försörjning. För tillgodoseende av detta önskemål synes det även mig lämpligt att sökanden genom ianspråktagande av ifrågavarande arvsmedel beredes en årlig livränta. Det är också med hänsyn till sökandens ställning såsom änka efter den avlidnas ende son och den nära personliga förbindelse, i vilken den avlidna och sökanden stått med varandra, samt med beaktande av sökandens sjuklighet, som gör henne oförmögen till arbete, min åsikt, att livräntebeloppet ej bör tillmätas för snävt. Att detta bäst överensstämmer med den avlidnas önskan framgår av de åtgärder, som den avlidna i livstiden vidtog men vilka icke före hennes död hunnit slutföras i syfte att tillförsäkra sökanden en årsinkomst av minst 7 000 kronor.

Kammaradvokatfiskalsämbetet har ifrågasatt, att livräntan skulle bestämmas till 250 kronor i månaden eller alltså till 3 000 kronor om året. Själv har jag med beaktande av de omständigheter, som nyss angivits, samt av de upplysningar, som i ärendet lämnats angående sökandens omkostnader för sitt uppehälle och för lindring av sjukdomen och angående de medel, som härför stå till sökandens förfogande, kommit till den uppfattningen, att livräntan bör bestämmas till ett något högre belopp. Jag förordar, att livräntebeloppet bestämmas till 3 600 kronor om året, således 300 kronor i månaden.

Livräntan bör, i överensstämmelse med vad jag förut anfört, inköpas hos pensionsstyrelsen. Enligt vad jag inhämtat skulle, om livräntan bestämmas

Före-
draganden.

till det av mig förordade beloppet och börjar utgå den 1 juli 1945, för inköp av densamma åtgå ett belopp av i runt tal 70 800 kronor.

Då den avlidna under sin livstid ekonomiskt bistått sökanden, synes det mig skäligt, att sökanden från och med kalenderåret efter ifrågavarande dödsfall och till den 1 juli 1945 beredes understöd med 300 kronor i månaden eller alltså med sammanlagt 5 400 kronor, att utgå av ifrågavarande kvarlåtenskap.

Vad angår ansökningen, i vad den avser rätt för sökanden att ur kvarlåtenskapen utbetomma i bouppteckningen efter den avlidna upptagna lösören, finner jag i likhet med kammaradvokatfiskalsämbetet, att sökanden bör förklaras berättigad att efter eget gottfinnande ur boet uttaga lösören med ett sammanlagt bouppteckningsvärde av högst 3 500 kronor.

Under återopande av vad sålunda anförts hemställer jag, att Kungl. Maj:tt måtte föreslå riksdagen medgiva,

dels att av den allmänna arvsfonden tillfallna kvarlåtenskapen efter Mathilda Elfrida (Frida) Nilsson, född Liberg, från Stockholm må avstås vad som åtgår till beredande genom pensionsstyrelsens frivilliga försäkring av livränta med 3 600 kronor om året åt Elsa Karolina Elisabet Nilsson, född Lidberg, från och med den 1 juli 1945 under hennes återstående livstid ävensom 5 400 kronor såsom understöd åt henne för tiden den 1 januari 1944—den 30 juni 1945,

dels ock att Elsa Karolina Elisabet Nilsson må ur ifrågavarande kvarlåtenskap efter gottfinnande uttaga lösören med ett sammanlagt bouppteckningsvärde av högst 3 500 kronor.

16:o.

Rätten till arv efter Ingrid Olsson, född Håkansson, från Köpinge socken. Änkan Ingrid Olsson, född Håkansson, från Köpinge socken, Kristianstads län, vilken var född den 30 januari 1850, avled den 14 januari 1935. Enligt en efter henne upprättad bouppteckning uppgick behållningen i boet till 19 765 kronor 36 öre. Bland tillgångarna i boet voro i bouppteckningen upptagna vissa fastigheter.

I bouppteckningen hade antecknats, att den avlidna såsom arvinge efterlämnat sin till Amerika avresta, å okänd ort vistande halvbroder Ture Olsson, född den 22 december 1842.

Sedan kungörelse om arvfallet jämlikt 9 kap. 1 § lagen den 8 juni 1928 om arv utfärdats och införts i post- och inrikes tidningar den 9 juli 1935 samt anspråk å arvet efter Ingrid Olsson icke framställt inom föreskriven tid, inträdde allmänna arvsfonden såsom arvinge efter den avlidna. I anledning härav inlevererades av kvarlåtenskapen ett belopp av 16 532 kronor 12 öre till allmänna arvsfonden.

Den 25 februari 1935 hölls vid rådhusrätten i Kristianstad vittnesförhör för dödsfalls skull angående vissa av den avlidna fällda yttranden, enligt

vilka hon skulle *dels* hava förordnat att två personer, Nels och Per Wennberg, skulle dela köpeskillingen för hennes fasta egendom, *dels ock* avsett att följande personer jämte tre andra, om vilka nu ej är fråga, nämligen småbrukaren Svante Jönsson, Stattena, Hörby, vägarbetaren Oskar Jönsson, hemmansägaren Nils Jönsson, cykelreparatören Per Jönsson och jordbruksarbetaren Bror Gösta Jönsson, de fyra sistnämnda i Nöbbelöv, skulle erhålla någon del av kvarlåtenskapen, därvid dock ej angivits vad eller hur mycket som skulle tillfalla dem. Dessa yttranden jämte ett av viss person den 1 mars 1935 avgivet intyg beträffande yttranden av den avlidna angående fördelningen av hennes kvarlåtenskap bevakades den 7 juni samma år vid Gärd's och Albo domsagas häradsrätt såsom muntligt testamente av den avlidna. Vittnesförhör för dödsfalls skull angående innehållet i berörda intyg hölls sedermera vid rådhusrätten i Kristianstad den 10 november 1941.

Den i boet ingående fasta egendomen försåldes den 16 december 1936. Den kontanta köpeskillingen härför utgjorde 7 997 kronor 72 öre.

Sedan det testamentariska förordnandet den 30 augusti 1941 delgivits kammaradvokatfiskalsämbetet och ämbetet i skrivelse den 30 december 1941, med hänsyn till bestämmelserna i 4 § lagen den 8 juni 1928 om allmänna arvsfonden, underställt frågan om godkännande av förordnandet Kungl. Maj:ts prövning, förordnade Kungl. Maj:t genom beslut den 23 januari 1942, att kländer mot ifrågavarande testamentariska förordnande skulle för allmänna arvsfondens räkning äga rum.

Genom två särskilda domar den 22 april 1943, vilka vunnit laga kraft, avgjorde hovrätten över Skåne och Blekinge *dels* en av kammaradvokatfiskalsämbetet i anledning av Kungl. Maj:ts beslut anhängiggjord talan mot Nels Wennberg om kländer mot det testamentariska förordnandet, *dels ock* en av dödsboet efter Per Wennberg anhängiggjord talan mot allmänna arvsfonden om utgivande av legat. Enligt domen i det första målet ogillades arvsfondens klandertalan och enligt domen i det senare målet förpliktades arvsfonden att till dödsboet utgiva hälften av köpeskillingen för den fasta egendomen jämte ränta därå.

Övriga av förordnandet berörda personer hade före eller under rättegångarna förklarat sig avstå från varje anspråk på grund av förordnandet.

I anledning av hovrättens domar utanordnades av de till arvsfonden inlevererade medlen ett belopp av sammanlagt 8 883 kronor 54 öre, därav 632 kronor utgjorde rättegångskostnadsersättning och 253 kronor 82 öre ränta. På grund av rättegångarna uppkom därjämte en särskild kostnad för arvsfonden å 61 kronor 55 öre.

Hos Kungl. Maj:t hava Svante, Oskar, Nils, Per och Bror Gösta Jönsson anhållit, att den avlidnas kvarlåtenskap, helt eller till viss del, måtte avstås till dem.

Sökandena äro födda, Svante Jönsson den 1 mars 1885, Oskar Jönsson den 14 september 1892, Nils Jönsson den 2 september 1897, Per Jönsson den 28 augusti 1903 och Bror Gösta Jönsson den 26 juni 1908.

Till stöd för ansökningen hava sökandena anfört, att de befunne sig i små ekonomiska omständigheter samt att de vore sjukliga.

Länsstyrelsen i Kristianstads län har med hänsyn till i ärendet föreliggande ömmande omständigheter tillstyrkt bifall till ansökningen.

Kammaradvokatfiskalsämbetet har anfört bland annat.

Med ledning av det utav Ingrid Olsson upprättade testamenterska förordnandet kunde icke med visshet avgöras, vare sig på vad sätt hon avsett att fördela lösegendomen i sin kvarlåtenskap eller vilka personer hon ämnat tilldela andel av kvarlåtenskapen. Emellertid syntes kunna antagas, att de såsom testamente av den avlidna bevakade muntliga yttrandena vore ett riktigt uttryck för den avlidnas önskan, att av hennes efterlämnade kvarlåtenskap ekonomisk hjälp skulle åtminstone i viss utsträckning utgå till sökandena. Av vad nu i ärendet förekommit syntes framgå, såväl att sökandena stått den avlidna i livstiden nära som att sökandena, som samtliga vore mer eller mindre sjukliga, befunne sig i små ekonomiska omständigheter. Billighetsskäl syntes därför tala för ett efterskänkande till förmån för dem av åtminstone någon del av den avlidnas kvarlåtenskap. Beträffande storleken av den del av kvarlåtenskapen, som sålunda skulle kunna efterskännas, borde till en början uppmärksammas, att ett sammanlagt belopp av 8 945 kronor 9 öre av den till allmänna arvsfonden inlevererade behållningen i boet efter den avlidna i samband med rättegångarna frångått arvsfonden samt att, med hänsyn härtill behållningen i boet komme att uppgå till 7 587 kronor 3 öre. Härjämte vore att märka, att antalet personer, som av den avlidna omnämnts i testamentet och som icke på grund av domarna tillerkänts något belopp ur kvarlåtenskapen efter henne, uppginge till åtta. I fråga om nämnda personer gällde, att den andel i kvarlåtenskapen, som den avlidna velat tilldela dem, beträffande samtliga angivits i så svävande ordalag som »de ska ha». Med hänsyn härtill ansåge ämbetet skäligt, att ett belopp, ungefärligen motsvarande en åttiondel av den numera återstående behållningen i boet eller i avrundat tal 950 kronor efterskänktes till envar av sökandena.

*Före-
draganden.*

Med hänsyn till i ärendet upplysta omständigheter finner även jag skäligt, att viss del av den numera återstående behållningen i boet efter den avlidna avstås till sökandena. Mot storleken av de utav kammaradvokatfiskalsämbetet föreslagna beloppen har jag intet att erinra.

Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att av den allmänna arvsfonden tillfallna kvarlåtenskapen efter Ingrid Olsson, född Håkansson, från Köpinge socken, må avstås 950 kronor till envar av Svante Jönsson, Oskar Jönsson, Nils Jönsson, Per Jönsson och Bror Gösta Jönsson.

17:o.

Rätten till arv efter filosofie doktorn Per Abraham Roman från Stocksunds köping. Filosofie doktorn Per Abraham Roman från Stocksunds köping, vilken var född den 16 november 1872, avled den 28 december 1943 utan att, såvitt framgår av en efter honom upprättad bouppteckning, efterlämna någon arvsberättigad släkting. Behållningen i boet efter honom upp-

gick enligt bouppteckningen till 63 875 kronor 15 öre. Av kvarlåtenskapen har ett belopp av 60 848 kronor 22 öre inlevererats till allmänna arvsfonden.

Hos Kungl. Maj:t har Gerda Maria Ericsson i Örebro anhållit, att till henne måtte av ifrågavarande kvarlåtenskap avstås antingen ett engångsbelopp eller, om detta icke kunde ske, vad som erfordras för beredande åt henne av en skälig ålderspension.

Sökanden är född den 28 december 1885.

Till stöd för ansökningen har sökanden anfört, att hon sedan oktober 1931 intill Romans död varit anställd hos honom såsom husföreståndarinna med en månadslön av 60 kronor, att Roman till två personer enligt av dem under edlig förpliktelse avgivna, vid ansökningen fogade intyg uttalat, att sökanden skulle erhålla någon del av hans kvarlåtenskap, samt att hennes arbetsförmåga på grund av sjuklighet enligt ett den 26 mars 1944 avgivet läkarintyg vore nedsatt med omkring 50 procent.

Länsstyrelsen i Stockholms län har anfört.

Av utredningen synes framgå, att sökanden under ett tiotal år varit anställd som husföreståndarinna hos den avlidne samt att den avlidnes avsikt varit att tilldela sökanden viss del av kvarlåtenskapen. På grund härav och då sökanden befinner sig i mindre goda ekonomiska omständigheter och i följd av ålder och försvagat hälsotillstånd har betydligt nedsatt arbetsförmåga, torde fog finnas för ett efterskänkande till sökandens förmån av allmänna arvsfondens rätt till viss del av kvarlåtenskapen efter den avlidne. Detta avstående anser länsstyrelsen böra få formen av beviljandet av en årlig livränta till sökanden under hennes återstående livstid. I fråga om storleken av livräntan synes ett årligt belopp av 1 500 kronor vara skäligt och lämpligt.

Kammaradvokatfiskalsämbetet har anfört.

Av den i ärendet verkställda utredningen framgår, att sökanden under tolv år varit anställd som husföreståndarinna hos den avlidne, varför hon torde få anses ha stått honom i livstiden nära. På grund härav och då sökandens arbetsförmåga på grund av sjuklighet är väsentligt nedsatt, anser ämbetet fog finnas för ett efterskänkande till hennes förmån av allmänna arvsfondens rätt till viss del av kvarlåtenskapen efter den avlidne. Detta avstående anser ämbetet böra få formen av beviljandet av en årlig livränta till sökanden under hennes återstående livstid. Vad beträffar storleken av livräntan har länsstyrelsen ansett ett årligt belopp av 1 500 kronor skäligt. Enligt ämbetets åsikt måste emellertid detta belopp anses för högt med hänsyn till att sökanden icke varit anställd hos den avlidne under längre tid än tolv år. Hennes sparkapital utgör visserligen endast 400 kronor och hennes arbetsförmåga har intygats vara nedsatt med 50 procent. Genom utförande av lättare arbete synes hon emellertid kunna bereda sig någon inkomst. Enligt uppgift i ärendet bor hon för närvarande tillsammans med en syster, vilken hon är behjälplig med lättare hushållsarbeten. För detta arbete erhåller hon fri bostad, medan matkostnaderna delas lika. Hennes levnads-kostnader synas sålunda icke vara stora. Ämbetet får föreslå, att sökanden måtte beviljas en livränta av 1 000 kronor om året att utgå från och med den 1 april 1944 under hennes återstående livstid.

För beredande av denna livränta har ämbetet föreslagit, att erforderligt kapitalbelopp av ifrågavarande kvarlåtenskap skulle överföras till allmänna arvsfondens livräntefond.

Sökanden har sedermera i en i ärendet ingiven skrift — under hänvisning till ett den 2 november 1944 avgivet läkarintyg, enligt vilket sökandens arbetsförmåga vore nedsatt med omkring 70 % — hemställt, att livräntan till henne måtte bestämmas till 1 500 kronor.

*Före-
draganden.*

Även jag anser, att sökanden, som enligt vad handlingarna utvisa stått den avlidne nära och befinner sig i små ekonomiska omständigheter, bör genom användande av dödsboets medel beredas en årlig livränta.

Sökanden var allenast under tolv år anställd såsom husföreståndarinna hos den avlidne. Vad i ärendet blivit upplyst kan icke anses giva vid handen, att den avlidne avsett tilldela henne någon mera betydande del av kvarlåtenskapen efter honom. Vid angivna förhållanden förefalla mig de livräntebelopp, som länsstyrelsen och kammaradvokatfiskalsämbetet ifrågasatt, alltför höga. Enligt vad jag inhämtat skulle nämligen för ett livräntebelopp åt sökanden av 1 500 kronor om året åtgå ett kapitalbelopp överstigande 23 000 kronor, och, om livräntan bestämdes till 1 000 kronor om året, skulle den erforderliga kapitalinsatsen utgöra nära 16 000 kronor. Dessa kapitalbelopp överstiga väsentligt vad som i likartade fall har pläгат avstås.

För egen del anser jag skäligt, att den årliga livräntan åt sökanden bestämmas till 600 kronor. Härför skulle, om livräntan börjar utgå den 1 juli 1945, åtgå ett belopp av i runt tal 9 500 kronor.

För tiden från och med den 1 april 1944 till den 1 juli 1945 synes mig sökanden böra beredas understöd med 50 kronor i månaden eller alltså med sammanlagt 750 kronor, att utgå av ifrågavarande kvarlåtenskap.

I enlighet med vad jag tidigare anfört bör livräntan inköpas hos pensionsstyrelsen.

Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att av den allmänna arvsfonden tillfallna kvarlåtenskapen efter filosofie doktorn Per Abraham Roman från Stockunds köping må avstås,

dels vad som åtgår för beredande genom pensionsstyrelsens frivilliga försäkring av livränta med 600 kronor om året åt Gerda Maria Ericsson från och med den 1 juli 1945 under hennes återstående livstid,

dels ock 750 kronor såsom understöd åt Ericsson för tiden den 1 april 1944—den 30 juni 1945.

18:o.

Rätten till arv efter förre domsagobiträdet Helge John Abraham Rundbäck från Öjaby socken. Förre domsagobiträdet Helge John Abraham Rundbäck från Öjaby socken, Kronobergs län, vilken var född den 22 juni 1870, avled den 17 juni 1944 utan att, såvitt framgår av en efter honom upprättad bouppteckning, efterlämna någon arvsberättigad släkting. Behållningen i boet efter honom uppgick enligt bouppteckningen till 51 168 kronor 50 öre. Av kvarlåtenskapen har ett belopp av 52 257 kronor 17 öre inlevererats till allmänna arvsfonden.

Hos Kungl. Maj:t hava snickaren Karl Gustav Emanuel Boije och dennes hustru Elsa Emilia Elisabet Boije, född Håkansson, i Värnamo anhållit, att till dem måtte av kvarlåtenskapen efter den avlidne avstås 2 000 kronor eller det belopp, som Kungl. Maj:t funne gott bestämma.

Till stöd för ansökningen hava sökandena anfört, att den avlidne under en tid av 12 år fram till den 17 mars 1943, då han överförts till sjukhem i Öjaby, varit inneboende hos sökandena, att han därvid erhållit god och omvårdnad, att den rumshyra, 25 kronor i månaden, han under nämnda tid erlagt till sökandena enligt deras förmenande icke utgjort full ersättning för den vård och passning, han åtnjutit, samt att anledningen till att sökandena nöjt sig med beloppet ifråga varit den, att den avlidne lovat dem att vid hans frånfälle få del i kvarlåtenskapen.

Länsstyrelsen i Kronobergs län — som ansett billighetsskäl tala för att sökandena erhålla gottgörelse i någon mån för visat välförhållande mot den avlidne — har tillstyrkt, att sökandena ur kvarlåtenskapen efter Rundbäck tillerkännas 2 000 kronor.

Kammaradvokatfiskalsämbetet har anfört.

Av vad handlingarna i ärendet utvisa framgår, att den avlidne under tolv års tid varit inneboende hos sökandena, samt att den rumshyra han till dem erlagt icke kan anses ha utgjort full ersättning för den omvårdnad han åtnjutit av sökandena. Då sökandena även i övrigt torde få anses hava i viss mån stått den avlidne i livstiden nära samt deras ekonomiska ställning är mindre god, föreligger enligt ämbetets förmenande fog för bifall till den gjorda framställningen om efterskänkande. Vad beloppets storlek angår har ämbetet ingen erinran mot det av sökandena föreslagna, 2 000 kronor.

I likhet med myndigheterna tillstyrker jag, att av ifrågavarande kvarlåtenskap ett belopp av 2 000 kronor avstås till sökandena, som enligt vad handlingarna utvisa stått den avlidne nära och leva under mindre goda ekonomiska förhållanden.

Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att av den allmänna arvsfonden tillfallna kvarlåtenskapen efter förre domsagobiträdet Helge John Abraham Rundbäck från Öjaby socken må avstås ett belopp av 2 000 kronor till Karl Gustav Emanuel Boije och dennes hustru Elsa Emilia Elisabet Boije, född Håkansson.

*Före-
draganden.*

19:o.

Rätten till arv efter lägenhetsägaren Ulrik Sundqvist från Överluleå socken. Lägenhetsägaren Ulrik Sundqvist från Överluleå socken, Norrbottens län, vilken var född den 5 juni 1893, avled den 29 september 1943 utan att, såvitt framgår av en efter honom upprättad bouppteckning, efterlämna någon arvsberättigad släkting. Behållningen i boet efter honom uppgick enligt bouppteckningen till 16 786 kronor 84 öre. Kvarlåtenskapen efter den avlidne har ännu icke redovisats till allmänna arvsfonden.

Hos Kungl. Maj:t hava Emil Sundqvist, Adina Augustsson, född Sundqvist, och Ossian Sundqvist, samtliga i Svartbjörby, anhållit att ifrågavarande kvarlåtenskap måtte helt eller delvis avstås till dem.

Sökandena äro födda, Emil Sundqvist den 28 juli 1891, Adina Augustsson den 4 januari 1894 och Ossian Sundqvist den 31 januari 1899. De äro syskon och bildade jämte två ytterligare syskon en gren av den avlidnes kusiner på fädernesidan. Den avlidne efterlämnade dessutom en andra kusingren på fädernesidan samt kusiner på modernesidan.

Genom beslut denna dag har Kungl. Maj:t funnit ansökningarna av Emil och Ossian Sundqvist icke föranleda någon Kungl. Maj:ts åtgärd.

Adina Augustsson har till stöd för sin ansökning anfört, att hon vore oförmögen till förvärvsarbete och levde i ytterst små ekonomiska omständigheter.

Landsfiskalen i Överluleå distrikt har upplyst, att Adina Augustsson åtnjöte pension med 135 kronor i månaden samt, med hänsyn härtill, avstyrkt bifall till ansökningen.

Ej heller *länsstyrelsen i Norrbottens län* har ansett skäl föreligga för bifall till ansökningen.

Kammaradvokatfiskalsämbetet har, då av handlingarna i ärendet framginge, att Adina Augustsson, vilken var kusin till den avlidne, levde i torftiga ekonomiska omständigheter, funnit hennes ansökning förtjäna beaktande.

Beträffande storleken av det belopp, som vid ett efterskänkande skulle avstås till henne, har ämbetet såsom lämpligt föreslagit ett belopp, motsvarande vad hon skulle hava erhållit, därest den före ikraftträdandet av lagen den 8 juni 1928 om arv gällande arvsordningen varit tillämplig. Enligt nämnda arvsordning skulle hon hava erhållit $\frac{1}{20}$ av kvarlåtenskapen efter den avlidne.

*Före-
draganden.*

Även jag förordar, att viss del av ifrågavarande kvarlåtenskap avstås till Adina Augustsson, vilken var kusin till den avlidne och enligt vad handlingarna utvisa lever i små ekonomiska omständigheter. Beträffande storleken av det belopp, som bör efterskännas, biträder jag kammaradvokatfiskalsämbetets förslag.

Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att av den allmänna arvsfonden tillfallna kvarlåtenskapen efter lägenhetsägaren Ulrik Sundqvist från Överluleå socken en tjugondel må avstås till Adina Augustsson, född Sundqvist.

20:o.

Rätten till arv efter Inga Maria Westberg. Innehavarinnan av Westbergs pensionat i Marstrand Inga Maria Westberg från Marstrand, vilken var född den 30 september 1862, avled den 23 april 1943 utan att, såvitt framgår av en efter henne upprättad bouppteckning, efterlämna någon arvsberättigad släkting. Behållningen i boet efter henne uppgick enligt bouppteckningen till 184 056 kronor 13 öre. Kvarlåtenskapen efter den avlidna har ännu icke redovisats till allmänna arvsfonden.

Genom beslut den 16 februari 1945 har Kungl. Maj:t, med stöd av 5 kap. 2 § lagen den 8 juni 1928 om arv, förklarat, att klander för allmänna arvsfondens räkning icke skall äga rum beträffande vissa av den avlidna fällda, såsom testamentariskt förordnande bevakade yttranden, varigenom hon förordnat, att den henne tillhöriga fastigheten Majoren nr 1 i Marstrand samt inventarier och andra lösören, som använts i den av henne bedrivna pensionatsrörelsen, allt till ett sammanlagt värde av 68 273 kronor 36 öre, skulle tillfalla i rörelsen tidigare anställda Nancy Margareta Lundström och Ida Matilda Österberg.

Hos Kungl. Maj:t hava *Hildur Carolina Carlsson* och *Mariana Florentina Andersson*, båda i Marstrand, samt *Ruth Margareta Fröberg* i Göteborg anhållit, att till dem måtte avstås någon del av kvarlåtenskapen efter den avlidna.

Sökandena äro födda, Hildur Carlsson den 14 januari 1880, Mariana Andersson den 9 november 1880 och Ruth Fröberg den 5 januari 1901.

Till stöd för ansökningen hava sökandena anfört, att de varit anställda i den avlidnas tjänst, Carlsson såsom servitris i 17 år, Andersson såsom tvätterska i 29 år och Fröberg såsom överstäderska i 11 år. Tjänstgöringen hade varit synnerligen krävande. Anledningen till att de ändock kvarstannat i tjänst hade varit den, att den avlidna vid flera tillfällen lovat att ihågkomma dem i sitt testamente. Ruth Fröberg har för sin del åberopat ett av den avlidna till henne avlätet brev, vari den avlidna uttryckligen förklarat sig skola ihågkomma henne i sitt testamente. Mariana Andersson och Hildur Carlsson hava framhållit, att de på grund av tilltagande ålder icke längre vore i stånd att med eget arbete försörja sig.

Kommunalborgmästaren i Marstrand har föreslagit, att sökandena ur ifrågavarande kvarlåtenskap skulle erhålla, Ruth Fröberg ett belopp av 2 000 kronor samt Hildur Carlsson och Mariana Andersson vardera en årlig livränta å 600 kronor.

Länsstyrelsen i Göteborgs och Bohus län har anfört bland annat.

Ehuru något testamente icke funnits efter fröken Westberg, ge samstämmiga uttalanden vid handen, att hon haft sin personal i tankarna vid de tillfällen, då fråga om pensionatets framtida skötsel eller disposition av förmögenheten blivit aktuell. Fröken Westberg har till följd av sin höga ålder icke aktivt deltagit i rörelsen under senare år. Endast en av de sökande, Ruth Fröberg, kan åberopa skriftligt uttalande angående kvarlåtenskapen.

Enligt brev den 5 april 1938 gavs i samband med fortsatt anställning löftet: »Jag skall komma ihåg Ruth i mitt testamente.» Av sökandena har Mariana Andersson varit anställd såsom tvätterska åren 1910—1941. Hon är född 1880 och ej inkomsttaxerad. Hemorten är Marstrand. Hennes behov av understöd är särskilt framträdande och länsstyrelsen tillstyrker förslaget om en årlig livränta av 600 kronor. Ruth Fröberg är född 1901 och har varit anställd som överstäderska över tio år. Hon är gift och bosatt i Göteborg. Med hänsyn till löfte i brev och jämförelsevis lång anställningstid tillstyrkes förslaget att låta till henne utgå en engångsersättning av 2 000 kronor. Vad slutligen angår Hildur Carlsson har hon tjänstgjort såsom servitris under åren 1914—1932. Därefter har hon anlitats som extra hjälp vid olika tillfällen. Hon är född 1880 och hemmahörande i Marstrand. Under sistförflutna året åtnjöt hon inkomst som biljettförsäljerska med 656 kronor, uthyrning av rum 250 kronor, varjämte folkpensionen utgick med 600 kronor. Efter avdrag för vissa kostnader redovisades en inkomst av 1 481 kronor. Även om uttalandena till förmån för henne icke äro lika bestämda, är tjänstetiden likväl så lång, att vederlag skäligen bör utgå jämväl till henne. Länsstyrelsen finner det tveksamt, huruvida i detta fall samma starka skäl för livränta föreligga som beträffande Mariana Andersson. Understödsbehovet är icke heller — åtminstone för närvarande — lika stort. Ett engångsbelopp av förslagsvis 4 000 kronor torde med hänsyn till anställningstid och övriga förhållanden få anses skäligt.

Kammaradvokatfiskalsämbetet har anfört.

Av utredningen i ärendet framgår, att sökandena Andersson och Carlsson befinna sig i synnerligen dåliga och sökanden Fröberg i blygsamma ekonomiska villkor. Beträffande den av nämnda tre personer gjorda framställningen anser ämbetet, att, då desamma kunna anses hava stått den avlidna i livstiden nära, fog finnes för avstående av viss del av kvarlåtenskapen efter den avlidna till envar av dem. Vad angår storleken av de belopp, som sålunda skulle efterskänkas till sökandena, ansluter sig ämbetet till vad länsstyrelsen i sitt yttrande föreslagit, dock att ämbetet hemställer, att till Carlsson må avstås ett belopp av 6 000 kronor kontant.

Livräntan åt Mariana Andersson skulle enligt kammaradvokatfiskalsämbetets förslag utgå ur allmänna arvsfondens livräntefond.

*Före-
draganden.*

I likhet med länsstyrelsen och kammaradvokatfiskalsämbetet finner jag billighetsskäl tala för att sökandena, vilka enligt vad handlingarna utvisa stått den avlidna nära och befinna sig, Hildur Carlsson och Mariana Andersson i synnerligen dåliga och Ruth Fröberg i blygsamma ekonomiska villkor, erhålla viss del av ifrågavarande kvarlåtenskap. Det synes mig lämpligt att envar av Hildur Carlsson och Mariana Andersson beredes en årlig livränta, vilken i enlighet med vad jag förut anfört bör inköpas hos pensionsstyrelsen. Livräntebeloppen synas mig skäligen böra bestämmas, för Hildur Carlsson till 400 kronor och för Mariana Andersson, såsom myndigheterna ifrågasatt, till 600 kronor om året. Enligt vad jag inhämtat skulle för inköp av livräntorna, om de bestämmas till nämnda belopp och börja utgå den 1 juli 1945 åtgå i runt tal respektive 5 000 kronor och 8 100 kronor. För tiden från och med den 1 januari till den 1 juli 1945 synas mig ifrågavarande sökande böra beredas understöd, Hildur Carlsson med 33 kronor 33 öre och

Mariana Andersson med 50 kronor i månaden eller alltså med sammanlagt respektive 200 kronor och 300 kronor att utgå av ifrågavarande kvarlåtenskap. Vad angår Ruth Fröberg ansluter jag mig till myndigheternas förslag, enligt vilket hon ur kvarlåtenskapen skulle erhålla 2 000 kronor.

Under åberopande av vad sålunda anförts hemställer jag, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att av den allmänna arvsfonden tillfallna kvarlåtenskapen efter Inga Maria Westberg från Marstrand må avstås

dels vad som erfordras för beredande genom pensionsstyrelsens frivilliga försäkring av livräntor åt följande personer från och med den 1 juli 1945 under deras återstående livstid, nämligen åt Hildur Carolina Carlsson med 400 kronor om året och åt Mariana Florentina Andersson med 600 kronor året,

dels, såsom understöd för tiden den 1 januari—den 30 juni 1945, 200 kronor åt Hildur Carolina Carlsson och 300 kronor åt Mariana Florentina Andersson,

dels ock 2 000 kronor till Ruth Margareta Fröberg.

21:o.

Rätten till arv efter Mathilda Josefina Österlind, född Jansson, från Uppsala. Änkan Mathilda Josefina Österlind, född Jansson, från Uppsala, vilken var född den 28 september 1876, avled den 4 april 1943 utan att, såvitt framgår av en efter henne upprättad bouppteckning, efterlämna någon arvsberättigad släkting. Delägare i boet efter henne voro, förutom allmänna arvsfonden, modern och sex syskon till hennes tidigare avlidne man, Karl Johan Österlind. Behållningen i boet uppgick till 11 993 kronor 21 öre. Den allmänna arvsfonden tillkommande andelen av kvarlåtenskapen efter den avlidna har ännu icke redovisats till arvsfonden.

Karl Johan Österlind hade avlidit den 5 oktober 1934. Behållningen i boet efter honom, vilket tillföll hans efterlevande maka, hade uppgått till 11 259 kronor 22 öre.

Hos Kungl. Maj:t hava förenämnda släktingar till Karl Johan Österlind, nämligen hans moder Emma Lovisa Österlind, född Jansson, samt hans syskon Susanna Josefina Ekh, född Österlind, Dorothea Grundin, född Österlind, Gottfrid Österlind, Rickard Österlind, Edit Österlind och Hulda Lovisa Österlind, anhållit, att den på arvfonden belöpande delen av kvarlåtenskapen efter den avlidna måtte avstås till dem.

Sökandena äro födda, Emma Lovisa Österlind den 30 december 1856, Susanna Josefina Ekh den 30 september 1878, Dorothea Grundin den 24 november 1882, Gottfrid Österlind den 11 oktober 1886, Rickard Österlind den 4 juli 1888, Edit Österlind den 4 april 1891 samt Hulda Lovisa Österlind den 21 oktober 1894.

Till stöd för ansökningen hava sökandena anfört, att de samtliga vore i små ekonomiska omständigheter.

Länsstyrelsen i Uppsala län har anfört.

Det torde få antagas, att Karl Johan Österlind under sin livstid genom förvärvsarbete hopsparat större delen av det nu efterlämnade arvet. Då vidare sökandena samtliga befinna sig i små ekonomiska omständigheter och därför torde vara i behov av ekonomiskt stöd, anser sig länsstyrelsen, om än med någon tvekan, böra tillstyrka bifall till den gjorda framställningen.

Kammaradvokatfiskalsämbetet har anfört.

Då enligt vad i ärendet utretts samtliga sökande kunna anses hava stått den avlidna i livstiden nära samt de alla leva under små ekonomiska omständigheter anser ämbetet fog finnas för ett efterskänkande till dem av den allmänna arvsfonden tillkommande andelen av boet. Beträffande det sätt varpå sagda kvarlåtenskapsandel skall mellan sökandena fördelas anser ämbetet med stöd av Kungl. Maj:ts beslut den 28 april 1944 angående avstående av allmänna arvsfondens rätt till kvarlåtenskapen efter Olof Bergren från Dalby socken, att sökandena skäligen böra tillerkännas vardera lika stor andel av fondens kvarlåtenskapsandel, som redan tillfallit dem i egenskap av dödsbodelägare efter Karl Johan Österlind. I sådant fall skulle Emma Lovisa Österlind tillerkännas hälften av sagda kvarlåtenskap och envar av övriga sökande en tolfedel.

Enligt vad i ärendet upplysts åtnjuta Emma Lovisa Österlind och Susanna Josefina Ekh fattigvårdsunderstöd, den förra med 100 kronor om året från Knutby sockens fattigvårdsstyrelse och den senare med 180 kronor om året från Bälinge sockens fattigvårdsstyrelse. Vederbörande fattigvårdsstyrelser ha förklarat, att de icke komme att göra anspråk på de belopp, som kunde tillerkännas sökandena.

Före-
draganden.

För egen del tillstyrker jag, att den på allmänna arvsfonden belöpande delen av ifrågavarande kvarlåtenskap avstås till sökandena, av vilka Emma Lovisa Österlind var moder och övriga sökande syskon till Mathilda Josefina Österlinds avlidne man och som enligt vad handlingarna utvisa stått den avlidna nära och leva i små ekonomiska omständigheter. Beträffande storleken av de andelar, som böra tillkomma sökandena, biträder jag kammaradvokatfiskalsämbetets förslag.

Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att av den allmänna arvsfonden tillfallna kvarlåtenskapen efter Mathilda Josefina Österlind, född Jansson, från Uppsala må avstås hälften till Emma Lovisa Österlind, född Jansson, samt en tolfedel till envar av Susanna Josefina Ekh, född Österlind, Dorothea Grundin, född Österlind, Gottfrid Österlind, Rickard Österlind, Edit Österlind och Hulda Lovisa Österlind.

Vad föredraganden under punkterna 1:o—21:o hemställt, däri statsrådets övriga ledamöter instämma, bi-

faller Hans Maj:t Konungen samt förordnar, att proposition av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar, skall avlåtas till riksdagen.

Ur protokollet:

Ivar Löfqvist.